

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2010 JANUARI/FEBRUARI 2011

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Nieuw

MINI OMNIUM+

Laat een perte totale je niet stoppen

Een ongeval met een perte totale als gevolg kan helaas iedereen overkomen. Daarom lanceert Ethias de Mini Omniium Plus. De nieuwe omniiumformule die ook niet nieuwe wagens dekt na een perte totale.

Meer info
ethias.be
0800 25 777

ethias
Doet wat moet

Colofon

4e Jaargang nr.18
MAART 2011
vhv@handbal.be

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Jelle Tack
Tim Houbrechts

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Cois Van Aelst
Cedric Janssens
Lieve Wyndaele

Coverfoto

Joey Duin gaat voorbij
Kristof Van Wesemael
naar Beneluxliga winst
Foto: Eddy Vannoppen

Editoriaal

Join the club

De eerste maanden van 2011 stonden bol van de activiteit. *Handbal, Sporttak in de Kijker* schoot met volle kracht uit de startblokken. De *Legends Day* in Neerpelt opende de esbattementen voor de handbalwereld. Sporting Nelo deed het Dommelhof nog eens vollopen en verzamelde een hele schare oude gloriën op en rond het veld.

Jackson Richardson, de legendarische Franse sterspeler, was de blikvanger op de openingspersconferentie in Antwerpen, waar de VHV en BLOSO hun ambities voor dit campagnejaar kenbaar maakten: de perceptie van handbal verbeteren naar de buitenwereld toe en het ledenaantal verhogen. Stellen dat de leerkrachten LO een sleutelrol hebben in dit verhaal is een open deur intrappen. Maar ze staan open voor handbal, bewijst de grote interesse voor de bijscholingen die georganiseerd worden in het kader van de campagne. Een tweede reeks in het najaar dringt zich dan ook op. De lesmap met DVD die Jan Boury en Gerrit Vertommen hiervoor ontwikkelden is een absolute voltreffer.

Volendam won, terecht, de Final 4 van de Beneluxliga, die definitief lijkt doorgebroken. Geen Belgische ploeg in de finale evenwel, want Tongeren en Hasselt sneuvelden onder het oog van de VRT-camera's in de halve finale. De euforie bij het Luxemburgse HC Berchem na de overwinning tegen de Belgische landskampioen in de halve finale staat symbool voor het Luxemburgse enthousiasme rond het project. De Luxemburgers bewezen dat de uitbreiding van de Beneliga ook sportief een schot in de roos is, en snoerden alle sceptici met overtuiging de mond. KV Sasja was een solide partner bij de vlekkeloze organisatie van het evenement, maar kon zich in extremis niet plaatsen voor de editie 2011-2012. Daar stak Bocholt een stokje voor. De Limburgers kunnen in hun nieuwe handbalpaleis *De Damburg* rekenen op een groeiende supportersschare, een positieve trend die we ook elders in Limburg ontwaren.

De *Damesdag* in Leuven bracht velen op de been. En dat is goed, want het dameshandbal heeft nood aan veel nieuw bloed. Ook in bestuurskringen, want tussen de nieuwe kandidaten voor de Raad van Bestuur van de VHV, opnieuw geen vrouw...helaas.

Al eens een kijkje genomen op de campagnesite van *Handbal, Sporttak in de Kijker 2011*? Zeker doen (www.handbal.be) want je kan er heel wat info vinden over handbal, de komende en voorbije activiteiten en regelmatig leuke prijzen winnen bij de vele wedstrijden.

De Redactie

Volendam volgt zichzelf op, Belgische teams laten het afweten

Volendam heeft de eerste BeNeLux-trofee gewonnen. Geen verrassing, maar onze noorderburen moesten daarvoor wel een erg robuust en vooral hardnekkig Berchem verslaan. En de Belgen? Uitgeschakeld in de halve finales. En dat was wél een verrassing. Vooral landskampioen Tongeren liet het tegen de Luxemburgers afweten. Organisatorisch verliep de Final Four perfect, sportief bleven we met een kater achter.

4

Zelfs Martin Vlijm, coach van de zegevierende Volendammers, keek terug op een eerder onverwachte finale. 'Ja hoor, het klopt dat we eigenlijk Tongeren in finale verwacht hadden. We hadden ons daar ook min of meer op voorbereid. Maar goed, Berchem heeft bewezen dat het Luxemburgse handbal in de lift zit. Voor de Beneluxliga is dit een goede zaak. Luxemburg speelt meteen een rol van betekenis. Goed voor de mediabelangstelling, goed voor de organisatie.'

Volendam kreeg de eindzege alvast niet cadeau van dat erg robuust Berchem. Om hun titel te verlengen moest het team van Martin

Vlijm keihard knokken.

'Nee, het was zeker geen makkie. Hadden we ook niet verwacht hoor. We waren er ons van bewust dat die Luxemburgers taaiere kerels zijn, echte kuitbijters, vandaar dat ze ook constant bleven aanklampen. Maar de eindzege is eigenlijk nooit in gevaar geweest. Toen Berchem gisteren Tongeren versloeg wist ik al hoe laat het was. Want Tongeren is een goede ploeg, met veel handbalpotentie. Jammer dat we ze niet ontmoet hebben in finale...'

Ontgoocheling

Tongeren had nochtans de finale in zicht. Halfweg leidde onze landskampioen met 15-11, nadat Bourlet (6) zijn team op de rails had gezet. Na de pauze smolt die voorsprong weg en in een adembenemend laatste kwart gingen de Luxemburgers in extremis met de buit lopen. Berchem door het dollé heen, Tongeren uitgeteld...

'Onbegrijpelijk,' jammerde Koen Roggeman, 'twee keer slaan we Berchem achteruit, twee keer laten we ze terug in de match komen. We zijn serieus in de fout gegaan. We hebben wel kansen gecreëerd, voldoende zelfs, maar verzuimden ze af te werken. Niks in het doelkader, een massa nulshots, niet te geloven. En de manier waarop we ons in de laatste vijf minuten laten ringeloren is onverklaarbaar. Je kunt ook niet zeggen dat de Luxemburgers super waren, integendeel. We hebben het gewoon knullig weggegeven, door overhaasting, weinig geduld, ongeconcentreerd afwerken, balverlies, het liep compleet fout. Jammer... we hebben enorm gemotiveerd naar deze wedstrijd toegeleefd. We wilden absoluut die finale spelen. En dan onderuit gaan valt erg zwaar ...' Voorzitter Luc Tack baalde als een stekker. 'Dit is een zware ontgoocheling. De finale ha-

Tongeren Berchem: Tasevski door de Luxemburgse verdediging

len was een must, en ik denk jammer genoeg dat de meeste spelers ook al dachten dat die finale binnen was. We hebben te gereserveerd gespeeld. Ik zag de groep ook nooit echt gemotiveerd. Onmogelijk zeg je? Ja, dat vind ik ook, zeker als je daar een heel jaar naartoe werkt. Maar het is toch zo. Als je de finale wil spelen van de Beneluxliga móét je er staan. En met alle respect voor Berchem, dit is geen ploeg die sterker is. In normale doen winnen we altijd van die Luxemburgers. Gefaald in de laatste vijf minuten? Ach, het kwaad is veel vroeger geschied. Als je bij de rust 15-11 voor staat en in de tweede helft leid je nog steeds met vier doelpunten verschil, dan moet je het afmaken. Zo'n voorsprong mag je niet meer loslaten, zeker niet tegen een ploeg die niet super is. Wat nu? Alles op beker en titel zeker ...?

Als founding father van de BeNeLux-liga was de ontgoocheling van de VHV-voorzitter nog eens zo groot. 'Persoonlijk ben ik enorm ontgoocheld omdat de Beneluxliga mij na aan het hart ligt,' aldus Luc Tack, 'ik ben een van de

initiatiefnemers en beschouw deze grensoverschrijdende competitie nog steeds als een succes, en vooral als zeer attractief voor de handbalsport. Zeker nu we "Sporttak in de Kijker" zijn is de Beneluxliga een uithangbord. Helaas hebben de Belgische ploegen het laten afweten. Het enthousiasme van de organisatoren vind ik niet terug bij de spelers.'

Hasselt moegestreden

Initia Hasselt kon de bittere pil niet verzachten. De Hasselaren speelden tegen de Nederlandse nummer 1 een verdienstelijke partij, maar lieten het aanvallend zodanig afweten dat ze eigenlijk nooit aanspraak op succes konden maken.

'We hebben gespeeld zoals onze laatste wedstrijden in de reguliere competitie: er was geen constructie, geen collectief, enkel losse elementen die op elkaar werden gestapeld. Vandaar dat we die Hollanders ook niet uit verband konden halen,' verklaarde T2 Eddy Thomassen de nederlaag tegen Kras. Dat hij in één

Initia Hasselt - Volendam: Tom Schilder, beste pivot van de lage Landen?

6

adem een beresterke ploeg noemde. ‘Ze zijn niet voor niks eerste geëindigd in de reguliere competitie. Zij hebben vandaag zelfs in hun zwakke momenten het spel kunnen maken. En dat konden wij niét. Daarin zat het verschil. We zijn 60 minuten lang blijven aanmodderen, altijd maar individueel naar oplossingen zoeken, nooit als team. De juiste constructie van onze aanval is er nooit geweest. Dat individueel gedoe lukt soms wel hoor, en dan oogt dat mooi hé, met spectaculaire doelpunten en dies meer. Maar het brengt finaal geen aarde aan de dijk. Ons shotpercentage was ondermaats. Ach, we hadden gehoopt op Berchem, nu wordt het Tongeren. De zoveelste derby, de zoveelste topper. Het lijkt stilaan Maaseik-Roeselare in het volley...’

Helaas voor de Hasselaren werd ook die kleine finale een afknapper. Nooit sprake van een derby, Tongeren nam van bij de start de wedstrijd in handen, de ruststand (20-11) sprak boekdelen. En de tweede helft was er gewoon te veel aan.

‘Ach wat moet je hier van denken?, jammerde Tim Houbrechts, ‘Volendam was gewoon de zwaarste wedstrijd van het seizoen en die zat vandaag nog in de benen. Sommige jongens zaten er gisteren compleet door en waren nog niet gerecupereerd. Anderen hebben wegens blessures niet of nauwelijks gespeeld, ikzelf

kon ook maar op halve kracht presteren. En met beperkte middelen ben je tegen een extra gemotiveerd Tongeren niet opgewassen. Vandaar die toch wat overtrokken eindscore. We waren ook mentaal leeg, er stond niks meer op het spel. Bovendien spelen we de volgende weken misschien nog meermaals tegen Tongeren, telkens voor de kniekers. Nee, dit was geen waardemeter. Als we toch geheimen hebben voor elkaar wilden we die zeker niet tonen. Enkele dagen zonder handbal zullen ons zeker ten goede komen. Daarna beginnen de play-offs, waarin we zo vlug mogelijk die titelfinale willen veiligstellen. Pas dan gaan we ons concentreren op de beker...’

Gretig Tongeren

Tongeren toonde zich in die ‘Belgische troosting’ erg gretig (‘Hadden ze die gretigheid gisteren maar getoond,’ aldus een nog steeds aangeslagen voorzitter Luc Tack) en beheerste constant de derby. Wat een verschil met daags voordien...

‘Inderdaad. Maar dat is ook het positieve vandaag, het resultaat is voor mij minder belangrijk,’ vatte Tongeren-coach Jos Schouterden samen. ‘Hasselt heeft overigens niet zijn ware gelaat getoond. Maar die gretigheid geeft mij voldoening. Ik had de spelers ook een beetje uitgedaagd. In de reguliere competitie waren

Berchem Volendam: Majerus afgestopt door de Volendam verdediging

we zowel tegen Hasselt als tegen Sasja niet goed bezig, gisteren tegen Berchem evenmin. Ik heb ze achteraf gevraagd: wat scheelt er? Is dit een collectief of een verzameling individuen? En die boodschap hebben ze wel begrepen. Ik stond versteld van hun reactie. Of we nu een mentale klap hebben uitgedeeld? Ik denk het niet...'

Jos Schouterden was niet te beroerd om toe te geven dat Tongeren de grote schuldige was van een ontknoping zonder Belgen.

'Hasselt mag je niks verwijten. Misschien misten ze in de slotfase tegen Volendam net wat meer ervaring, maar ze hebben wel het beste van zichzelf gegeven,' besluit Jos Schouterden. 'Dat er geen Belgische ploeg in de finale zit is louter de schuld van Tongeren. Ik kan zelfs geen verzachtende omstandigheden pleiten. Tegen Berchem mochten wij nooit verliezen.

Kijk, we zijn in deze Final Four begonnen aan een cyclus van drie maanden die zeer hard gaat zijn. Met play-offs, beker, mogelijk bekerfinale en titelfinale. Elke wedstrijd zal bepaald worden door de vorm van de dag. Drie maanden top zijn is onmogelijk. Vandaag maak ik de rekening van Tongeren en besluit ik: fysiek zijn we er klaar voor, mentaal nog niet. Daar moet nog aan gewerkt worden...'

Cois Van Aelst

Frantisek Taborsky, van Praag over Neerpelt naar de top van het internationale handbal

De Belgische Handbalbond krijgt steun van de EHF om op een aantal vlakken structurele vooruitgang te boeken. Het programma waar België deel van uitmaakt houdt onder meer in dat de Methods Commission van de EHF, zeg maar de technische commissie, enkele specialisten naar België stuurt voor bijscholingen. Eerder dit jaar kwam Juan Anton Garcia, hoofd van de Spaanse trainersopleidingen, reeds enkele dagen naar hier voor een druk bijgewoond weekend. In maart kwam de voorzitter van de Methods Commission van de EHF zelf naar Vlaanderen. En niet voor de eerste keer, want van 1980 tot 1984 was Frantisek "Franta" Taborsky (68) trainer bij Sporting Neerpelt. Hij kwam dus enkele dagen op voorhand om oude vrienden te bezoeken, en Handbal X-tra liet niet na om bij Taborsky te peilen naar zijn wedervaren.

We misten je op de Legends Day...

Taborsky: 'Tot mijn grote spijt! Ik was op het WK in Zweden, dat weekend was er de finale, en omdat ik nogal betrokken ben bij EHF en IHF kon ik daar ook onmogelijk ontbreken. Maar ik heb net de foto's gezien, en ik heb een aantal mensen toch direct herkend: Etienne Paesen bij voorbeeld. Gelukkig wist ik toen al dat ik maart naar België zou komen.'

Je passage in België ligt al meer dan 27 jaar achter ons. Velen kennen je dus niet. Vertel eens iets over je carrière?

'Ik ben beginnen handballen in mijn dorp in Tsjechië, Hranice, wat grens betekent, omdat het dicht bij de Poolse grens lag. Eigenlijk

speelden we daar geen handbal zoals we dat hier kennen, maar een Tsjechische variant, Czeska Hazena. Er wordt met een grotere bal gespeeld en de doelen zijn hoger en smaller. Daarnaast speel je wel 6 tegen 6, maar met drie vaste aanvallers en drie verdedigers. Een beetje zoals in korfbal dus. Toen ik ging studeren ben ik naar Praag verhuisd. Ik heb er 'internationale' handbal gespeeld bij Sparta Praag, tijdens mijn legerdienst bij Dukla Praag, en uiteindelijk bij Slavia Praag. Ik was een pivot, soms ook hoekspeler. Bij Slavia ben ik ook aan een trainerscarrière begonnen. Ik was intussen professor handbal aan de universiteit. In die tijd was het nog zeer moeilijk om naar de andere kant van het "ijzeren gordijn" te gaan als trainer. De Olympische Spelen van Moskou in 1980 werden door een aantal westerse landen, zoals Duitsland, geboycot. Daar mochten we zeker niet naartoe. Maar de landen van de Benelux hadden wel meegedaan. Daar konden we dus misschien naartoe. Ik had contacten om bondscoach te worden in Luxemburg. Omdat de papiermolen te langzaam draaide naar de zin van de Luxemburgers, hadden ze in de loop van het proces echter toch een Duitser aangesteld. Maar net rond die tijd speelde Neerpelt in de Europacup tegen Dudelange. Daar hoorde voorzitter Lei Alders over die situatie. Terug in België namen ze via een gewezen Tsjechische voetballer, Masopust (Gouden Bal in 1962, red.), die hier trainer was, contact met me op. Hij kende me nog van tijdens mijn legerdienst bij Dukla Praag. Zo ben ik dan naar hier gekomen, want net in die week kreeg ik mijn papieren om naar Luxemburg te gaan.

En twee weken later zat ik alweer in Tsjechië, want Neerpelt speelde in de volgende ronde van de Europacup tegen... Dukla Praag.'

Wat was je statuut bij Sporting?

'Ik was er trainer van alles en iedereen, een proftrainer, trouwens. Het is een schitterende leerschool geweest voor mij. Ik heb er mijn creativiteit ontwikkeld. Ik gaf training aan de heren, de dames en de jeugd, 25 uur per week, plus de wedstrijden. Soms waren er acht personen, soms 30. Soms had ik een halve hal, soms een hele. Ik moest overschakelen van de jongens miniemen naar de eerste ploeg, met Schuurmans, Verhofstadt en Paesen. Maar het was een heerlijke tijd, met drie opeenvolgende titels, 1981, 1982 en 1983. In 1984 waren we tweede na Hasselt. De Beker hebben we evenwel niet gewonnen. Ik ben ook twee jaar bondscoach geweest, net na het roemrijke C-WK van 1982. Ik was de bondscoach op het B-WK waarvoor we ons toen geplaatst hadden. Ik heb in die tijd ook een beetje voor BLOSO gewerkt. In elke provincie gaf ik een lessencyclus voor leerkrachten LO. Tien zaterdagvoormiddagen van 3 uur per provincie. En ik heb

toen ook een handboek over handbal geschreven. Nadien ben ik teruggekeerd naar Tsjechië. Ik heb er nog Sparta Praag getraind, en de nationale junioren en dames. Maar in 1994 ben ik actief geworden in de EHF, in de Commissie Kampioenschappen eerst, en vervolgens, vanaf 2000 in de Methods Commission. Maar volgend jaar zet ik er noodgedwongen een punt achter. Ik beëindig dan mijn derde ambtstermijn in dezelfde commissie, en ik ben er dan ook 69. De verkiesbaarheidlimiet ligt op 68 jaar in de EHF. Maar het is mooi geweest. Ik heb veel meegemaakt, ik denk dat ik ook één en ander heb kunnen bijdragen, en ik ben blij dat ik nu nog eens naar België kan komen om een aantal dingen over te dragen op de nieuwe generatie. Ik ben ook benieuwd naar een aantal ontwikkelingen binnen jullie federatie, zoals de Beneluxliga, waar ik al over gehoord heb, en de manier waarop jullie het programma voor Sporttak in de Kijker hebben uitgewerkt. Je ziet, ook op mijn leeftijd wil ik nog leren.'

David Van Dorpe

Hoe zou het zijn met Kris Claes?

Zijn haren zijn wat grijzer geworden maar hij blijft een imposante figuur: Kris Claes, ruim acht jaar sterkhoudster van het successeteam van Sporting Neerpelt. Vandaag volgt hij het handbal vanop afstand. 'Geen tijd meer. Mijn twee zoontjes van 9 spelen voetbal en tennis. En pa brengt ze naar de club. Zelf ga ik ook veel tennissen en mountainbiken. Fysiek ben ik goed bezig hoor. Maar handbal is enkel een mooie herinnering,' lacht de Antwerpenaar. Maar voor de Legends Day van Sporting Nelo trok hij nog eens het vertrouwde kampioensshirt aan. We'll meet again...

'Ach die Legends Day van Neerpelt, dat was even thuiskomen. Fantastische dag, schitterend georganiseerd, en alle oude gloriën waren present. Ook de generatie juist voor mij, met Jacques Schurmans en Dirk Verhofstadt. En dan mijn oude ploeg, Will Jacobs, Wilanowski, Skalski, Eric Loots, Jo Smeets, Jo Delpire, ze waren d'r allemaal. Een leuk weerzien,' mijmert Kris Claes nog na, 'ik moest het wel voorzichtig doen. Ik heb twee versleten knieën en een zwakke schouder overgehouden aan het tophandbal. Sport is gezond hé...'

Roots

Velen zullen zich Kris Claes herinneren als een jeugdproduct van Olse Merksem. Fout dus...

'Ik ben inderdaad in 1978 begonnen bij Olse Merksem, maar dat was heel toevallig eigenlijk. We speelden toen met de ploeg van Sint-Jan de finale van de scholencompetitie tegen Sint-Edwardus, de kweekvijver van Olse. En voor het eerst in tien jaar verloor Sint-Edwardus die finale. Wij hadden toen een sterke ploeg met onder meer Peter Wens, Jan De Swert en ikzelf als opbouwers, en wij wonnen verrassend dat kampioenschap. Een week later stond de toenmalige voorzitter van Olse, Roger Mertens, aan mijn deur om bij zijn club aan te sluiten.

Ik heb nog drie wedstrijden met de beloften gespeeld, het volgende seizoen stond ik meteen in het eerste team. Straffer nog, enkele weken later werd ik al gevraagd voor de nationale junioren die naar Zweden vertrokken. Met Vuk Roganovic als coach. En na de junioren werd ik onmiddellijk opgeroepen voor de senioren. Ik wist toen gewoon niet wat mij overkwam...'

Kris Claes kijkt nog steeds met verwondering terug op die blitzcarrière in het handbal.

'Ik heb totaal geen opleiding gehad, ik heb nooit bij de jeugd van Olse gespeeld. Ik ben vijf jaar bij Olse gebleven, maar in het

seizoen 83-84 zat ik al bij Neerpelt. Ach, dat is zo vlug gegaan dat ik het zelf moeilijk kon vatten. Gewoon te gek om waar te zijn. Echt handballen kon ik niet, wel hoog springen en keihard werpen. Maar van schijnbewegingen, tactiek, techniek en zo meer, daar had ik geen kaas van gegeten. Ik kon wel van nature uit goed verdedigen.'

Stroomversnelling

'Neerpelt is me in '83 bij Merksem komen halen, op aanraden van Frantisek Taborsky die toen trainer was,' vertelt Kris Claes verder, 'Intussen had ik al de hele voorbereiding op het C-WK in België meegedaan hé, als jonge gast zonder ervaring eigenlijk. Maar bij Neerpelt is het echt serieus begonnen. Daar heb ik eigenlijk leren handballen, met meerdere trainingen per week, tactiek, specifieke shotttraining, fysiek, en zo meer. Dat was toch een niveau hoger dan bij Merksem hoor. Daar ben ik écht handballer geworden. Neerpelt was toen aan een generatiewissel bezig. De groep rond Verhofstadt-Schurmans was net weg, wij bouwden aan een nieuwe ploeg met Wilanowski, de Nederlander Jan Janssen, ik dan op links, verder Hulbosch, Kenis, Serge Philippe en Eric Tielens. Will Jacobs en Eric Loots zijn twee jaar later gekomen. Neerpelt was toen een onvervalst succesverhaal. Vier jaar achtereenvolgende kampioenen, van '87 tot '90, drie keer de dubbel. Dat waren telkens hoogtepunten, we dreven op een wolkje. We hebben toen ook de vierde ronde van een Europabeker bereikt. Mijns inziens was de ploeg van toen, met Jo Smeets, Jo Delpire, Wil Jacobs, ikzelf, Tielens, en Loots op pivot, de sterkste ploeg die Neerpelt ooit heeft gehad. Dat was een ploeg met body, met afstandsschot, met snelle jongens, met een sterke defensie, noem maar op... Het beste team waar ik ooit mee gespeeld heb.'

Kris Claes (6) naast Will Jacobs

Nationale ploeg

'De nationale ploeg? Ach, qua sfeer is dat altijd wel een succesverhaal geweest. We hadden toen een fantastische groep, ook wel een sterk team hoor. Jongens die er voor gingen, die er alles voor over hadden, die er ook zelf geld in stopten. Wij maakten verplaatsingen op eigen kosten, kochten soms zelf materiaal, we geloofden gewoon in het welslagen van die nationale ploeg. Qua mentaliteit zat het echt goed...' Maar Kris Claes fronsst de wenkbrauwen als hij terugdenkt aan de omkadering. 'Organisatorisch... dat is een ander verhaal. Dat was louter improviseren. De bond geloofde mijns inziens niet echt in de nationale ploeg. Hadden er toen meer middelen voorhanden geweest, dan hadden wij met die selectie een stap hogerop kunnen zetten. Maar er was altijd wel iets. Het handbalklimaat was er wel, maar de omkadering ontbrak. Wat wij allemaal hebben meegemaakt, niet te geloven... Training in Gent, sporthal gesloten. Vlug met de auto naar Kortrijk om daar te trainen. Trainingspakken? Niet voorhanden. Kregen we vesten met Russisch opschrift die nog in Moskou waren gebruikt. De spelers waren inschikkelijk genoeg, de entourage was amateuristisch...'

Hoogte- en laagtepunten

Kris Claes moet niet lang nadenken als we hem naar zijn beste en minder goede herinneringen vragen uit zijn handbalcarrière. 'De kampioenstitels met Neerpelt blijven sowieso hoogtepunten. Maar het absolute hoogtepunt, zuiver qua sportieve prestatie, is ongetwijfeld de Europacupmatch tegen de Spaanse kampioen Irun. Twee keer verloren met slechts één doelpunt, zowel thuis als in Baskenland. En als de scheidsrechters ons in Spanje niet nekken, dan gingen we door en hadden we handbalgeschiedenis geschreven. Dat waren twee wedstrijden waarin Neerpelt boven zichzelf is uitgetroefd. In Dommelhof een afgeladen tribune, in Irun ruim 10 000 toeschouwers. Dat zijn onvergetelijke momenten. Daar hadden we kunnen stunten,' blikt hij nog steeds met spijt terug. En naadloos gaat hij over naar zijn grootste ontgoocheling... 'Sportief kan ik me niet echt een dieptepunt herinneren. Op menselijk vlak wel. Mijn grootste ontgoocheling is de manier waarop mijn transfer van Merksem naar Neerpelt is verlopen. Moeizaam is in deze zaak een understate-

ment. Het was gewoon een vechtscheiding. Het toenmalige clubbestuur van Merksem heeft me die overstap heel kwalijk genomen. Dat is ook nooit meer goed gekomen overigens. Akkoord, ik was toen een van de eerste grote transfers. Het werd toen allemaal nog niet zo makkelijk aanvaard als je van club veranderde. Maar ik had die beslissing niet zomaar genomen. Ik had eerst met het Merksemse clubbestuur gepraat, ik had vooral gesmeekt om versterking. Olse zat toen in een groeiproces. We waren vijfde geworden in de competitie, we hadden de bekerfinale gespeeld, we hadden gewoon een talentrijke kern. Alleen, er ontbrak een schakel, we hadden versterking op rechts nodig. Meerdere jongens hadden al gevraagd een linkshandige speler aan te trekken. Maar ... Merksem en een speler aankopen, dat was not done, begrijp je? En dan kwam Neerpelt. Eerst heb ik als voorwaarde gesteld: als Olse een linkspoot aantrekt blijf ik. Gebeurt dat niet dan vertrek ik, want dan begrijp ik niet hoe we kunnen groeien. En dat werd als verraad beschouwd hé.'

Fin de carrière

12

Nu nog heeft Kris Claes geen seconde spijt dat hij destijds voor het bronsgroen eikenhout heeft gekozen. 'Die kans om naar Neerpelt te gaan mocht ik gewoon niet laten schieten. Ik heb daar acht jaar gespeeld, acht schitterende seizoenen, constant op topniveau. Ach, die verplaatsingen van Antwerpen naar Noord-Limburg nam ik er graag bij. Om te beginnen: ik rijd zeer graag met de auto. Ik reed drie keer per week naar Neerpelt. Maar telkens met ploegmaats uit onze provincie als gezelschap. In de auto keileuke muziek, het was telkens ambiance tijdens de rit. Dat uurtje rijden was zo voorbij. Nee, belastend was dat zeker niet. Mijn uiteindelijke beslissing om ermee te stoppen? Een hardnekkige schouderblessure hé. Opgelopen tijdens een Europese wedstrijd in Wenen. Ik heb eerst nog negen maanden geveraliseerd. Maar bij mijn wederoptreden, in de competitiewedstrijd op Sasja, schoot bij mijn eerste worp opnieuw de schouder uit de kom. Ik kon niet meer, mijn werparm was gewoon kapot. Afgelopen, fini...'

Kris Claes moest dus noodgedwongen zijn actieve handbalcarrière stopzetten. Op lager niveau spelen zag hij niet zitten. Maar hij werd nog wel enkele jaren trainer. Ook weer

... toevallig.

'Eerst van de beloften van Neerpelt, dat was nog tijdens mijn revalidatie. Ik had enkele cursussen gevolgd, maar echt veel handbalbagage bezat ik niet. Maar ik werd telkens gevraagd. Eerst de meisjes van Zandvliet. Dan de heren. Later drie jaar de dames van Sasja, met vrij veel succes zelfs. Dat was een talentrijke groep, met Martine Bijl, Karla Peeters, Britt Bakx, Ilvy Bertels en zo meer. Ik ben ook teruggekeerd naar Merksem als trainer, ook weer uit noodzaak, omdat er geen budget was. Intussen waren de plooiën met Olse al wel gladgestreken. Bij Uilenspiegel ben ik ook nog trainer geweest. Bij zowat alle Antwerpse clubs eigenlijk, behalve bij KV Sasja. Je mag gerust stellen dat ik werd gevraagd om clubs uit de nood te helpen. De loodgieter van dienst, inderdaad...

Epiloog

Wedstrijden bijwonen zit er niet meer in voor Kris Claes. Hij volgt de competitie nog wel af en toe op tv en tijdens een WK. Hoe hij tegenover het huidige handbal staat?

'Om te beginnen gaat het allemaal veel sneller,' besluit hij, 'atletisch staat de huidige generatie veel verder dan wij destijds. Ze trainen ook tot vijf keer per week. Voor mij gaat het tegenwoordig zelfs wat té snel. Op tv is er nauwelijks tijd voor een herhaling. Maar ik mis de body's, de grote sterke jongens. Ook wel die typische schutters, de Bombers zoals men dat in Duitsland noemt. Het lijkt wel of alle doelpunten vanop cirkel worden gescoord. Of toch zeker binnen de negen meter, man tegen man. Wie kan nog een bom lossen vanop tien meter? Ik mis ook het zuiver defensieve handbal, en vooral het spektakel. Toen wij met de ploegmaats van weleer op de tribune de topper Nelo-Hasselt volgden viel ons enorm veel balverlies op. Eerlijk gezegd, ik vind persoonlijk dat ons handbal ter plaatse trappelt, we zijn er zeker niet op vooruitgegaan. We hinken internationaal serieus achterop. En daar is slechts één remedie voor: trainen, trainen, trainen ... En de juiste elementen recruteren.'

Cois Van Aelst

Become hot and sweaty
@ Beachball Festival

24+25+26
JUNI 2011

beachballfestival.be

Woulershof - Hasselt

// DJ's & music // sport & fun
// 6000 m² strand // foods & drinks
// animatie // camping & 2x party!

VHV Jeugdfinales in Waasmunster

Op zaterdag 14 zal de Waasmunsterse sporthal Hoogendonck het decor zijn voor de Vlaamse Jeugdfinales. Er zal in zes categorieën gestreden worden voor de Vlaamse titel, die in twee categorieën ook meteen de Belgische titel zal betekenen. Een week later wordt er dan in Amay gestreden om nog vier titels van Belgisch kampioen. Op vele fronten wordt nog strijd geleverd om de twee finaleplaatsen, wij namen al eens de temperatuur bij enkele van de favorieten.

Miniemen jongens

Bij de miniemen jongens dicteren Atomix en Waasmunster de wet. Waasmunster is ook de plaats waar dit jaar de VHV jeugdfinales doorgaan. HKW is er sinds jaar en dag een vaste klant, en staat regelmatig vooraan als de medailles uitgereikt worden. Ook DHC Waasmunster is er de laatste jaren met enkele goede meisjeslichtingen in geslaagd om enkele Vlaamse titels te veroveren. Handbal X-tra polste even bij Eddy De Vlieger, architect van vele Wase successen, hoe de kaarten liggen in de VHV miniemen competitie bij de jongens.

Eddy De Vlieger: 'de VHV competitie is een meevaller dit jaar. Enkele ploegen zijn beter, zoals Atomix, Izegem en Waasmunster, maar ook zij kunnen punten laten liggen tegen andere ploegen, zodat je nooit op voorhand gewonnen spel hebt. Kortrijk bij voorbeeld heeft een leuke ploeg, een goed collectief. Wij wonnen twee keer van concurrent Atomix,

maar verloren dan wel twee keer nipt van Kortrijk. Atomix kennen we vrij goed, omdat we hen ook soms tegenkomen in de finale van jeugdturnooiden, zoals in Gent of Hasselt. We speelden met die ploeg ook al eerder de finale bij de pupillen en verleden jaar ook, met veel eerstejaars miniemen, bij de miniemen. Het is dus wel degelijk een goede generatie. Ik heb een ruime kern van 16 spelers, 8 eerstejaars en 8 tweedejaars, die we naar aloude gewoonte bijna allemaal gerekruteerd hebben uit de gemeenteschool van Waasmunster. Door het overlijden van mijn beide ouders in de loop van dit seizoen heb ik node wat afstand genomen van de ploeg gedurende een paar weken, maar Thomas De Loose heeft dat goed opgevangen. Ik denk dus dat we er gaan staan in die finale, maar er komen nog enkele belangrijke turnooiden. We willen er in Waasmunster samen het Provinciaal Comité echt iets van maken op 14 mei, dus ook de spelers zijn super gemotiveerd om in eigen hal de Vlaamse finale te betwisten. De toegang zal gratis zijn voor iedereen, dus we hopen op een mooie opkomst.'

Kadetten jongens

Bij de VHV kadetten jongens competitie hebben Izegem en Sporting Nelo een kloofje geslagen. Ook verleden jaar speelden deze twee ploegen de Vlaamse finale. Handbal X-tra peilde even naar de verwachtingen van Frank Torfs, de trainer van de Sporting kadetten, die (als alles goed gaat) trainer A is op het einde van het seizoen .

Frank Torfs: 'Ik zag na vorig seizoen een heel aantal tweedejaars kadetten verdwijnen naar de junioren. De logische gang van zaken natuurlijk, maar ik was er dus niet gerust in. En terecht, want de VHV kadettencompetitie is dit jaar bijzonder spannend. De ploegen zijn aan elkaar gewaagd, en ook tegen de ploegen die in de tweede helft van de klassering staan

Frank Torfs

is het bikkelen geblazen. Tegen Welta hadden we het bij voorbeeld bijzonder lastig. Omdat het wedstrijden zijn met veel inzet, kijken mijn spelers echt uit naar die VHV wedstrijddagen. Ik heb een mooie kern, van 18 spelers, maar dat wil ook zeggen dat ik elke week keuzes moet maken. De groep heeft veel vooruitgang gemaakt, maar ik houd me nog even op de vlakke over de jeugdfinales. Ik wil het vel van de beer nog niet verkopen voor we hem geschoten hebben. Mochten we in de finale tegen Izegem uitkomen, zullen we in alle geval tot het uiterste moeten gaan. In de eerste confrontatie werden we zowat weggeblazen door de West-Vlamingen. De tweede wedstrijd verliep gelukkig al heel wat evenwichtiger. Het zal afhangen van de vorm van de dag denk ik.'

Kadetten meisjes

Bij de meisjes is DHC Waasmunster al enkele jaren een vaste waarde voor de diverse titels. Maar nu is het iets moeilijker geworden voor Veerle Permentier.

Veerle Permentier: 'De meisjes kadetten trainen niet meer samen. Vanaf 14 jaar mogen ze in de regioreeksen spelen, vanaf 15 jaar in Liga en in tweede nationale. Dat wil zeggen dat de groep verdeeld werd over onze verschillende seniorenploegen. Daardoor heeft onze traditionele concurrent, DHC Meeuwen wel het voordeel dat ze beter ingespeeld zijn op elkaar. We hebben ons voorgenomen om in de Paasvakantie veel samen te trainen als voorbereiding. Nu hoop ik wel dat er niet te veel vakantieplannen zullen zijn om roet in het eten te gooien. We hadden ook weerwerk van WELTA in de kadetten meisjescompetitie, maar ik denk dat het

uiteindelijk toch tussen DHC Waasmunster en DHC Meeuwen zal gaan. Bij de minimeisjes hebben we dit jaar geen rol van betekenis gespeeld. Daar zwaaien Uilenspiegel en Initia Hasselt de plak.'

Hoe zit het met de doorstroming naar boven? De play offs in tweede nationale komen eraan. Kortrijk, Atomix en Overpelt zitten er ook bij. Het zou een goede zaak zijn voor DHC Waasmunster om te promoveren naar eerste nationale. Dan kunnen we de kadetten onderbrengen in de VHV reservenreeks, en kunnen ze weer samen spelen. Ik denk dat de ploeg absoluut de mogelijkheden heeft om te stijgen. Maar ze zullen moeten om kunnen gaan met de druk. We hebben al onze tegenstanders minstens één keer verslagen. Onze enige nederlaag uit de reguliere competitie leden we tegen Atomix. Ik zie Kortrijk nochtans als grootste concurrent, maar ik weet niet of zij wel willen stijgen. Ze hebben een beperkte kern, ik zie niet in waar zij plots een reserveploeg vandaan zouden halen, omdat ze bij mijn weten geen jeugd ploegen hebben bij de meisjes. Maar het is niet aan mij om de rekening van een ander te maken.'

Veerle Permentier, Pim de Panter en Guido Moeyersoons

Spectaculaire remonte van HB Sint-Truiden

Het is geen bijzonder geslaagd seizoen geworden voor de Vlaamse clubs in de afgeslankte tweede nationale afdeling. De Vlaamse clubs dienden hun meerdere te erkennen in de ambitieuze Waalse ploegen uit de reeks: Kraainem, Doornik en vooral HC Visé, dat duidelijk zijn zinnen heeft gezet op een terugkeer naar het hoogste niveau. Enkel HB Sint-Truiden kon zich plaatsen voor de play-offs, en dat na een wel zeer spectaculaire remonte in de tweede competitiehelft. Wij gingen op zoek naar tekst en uitleg bij de trainers van de betrokken Limburgse clubs, die een gezamenlijk verleden torses bij Sporting Neerpelt en de nationale ploeg.

Play Downs voor Arena en Kreasa

Operatie redding

Arena Hechtel kende een rampseizoen. Trainer Jo Smeets moet nu aan operatie redding beginnen, maar ziet toch licht aan het einde van de tunnel.

'Na een degelijke start met overwinningen tegen Kraainem, Gent en Jemeppe sloeg er heel wat tegen. Stefan Paesen kreeg klierkoorts en Tom Nauts viel uit, sommige wedstrijden had ik maar elf man op het wedstrijdblad. Ik ben Wim Vanreusel gaan opvissen uit de recreatieploeg, als rustbrenger, maar we hebben een hele periode geen punten gepakt. Een aantal jonge spelers, zoals Pieter-Jan Billen of Bram Janssen, hebben zich positief gemanifesteerd en de speelkansen benut om ervaring op te doen. Ik hoop dat dit ons gaat helpen in de play-downs, nu we ook Nauts en misschien Paesen zullen recupereren. Maar de overwinning op de laatste speeldag tegen HKW heeft de groep vertrouwen gegeven, en dat hadden ze nodig. Bert Verslegers heeft er wel een serieuze tik gekregen, ik hoop zonder erg, want hij is wel een sterkhouders geweest

dit seizoen, zowel in aanval als in verdediging. Het was niet altijd makkelijk werken dit seizoen. Om te spelen zoals ik het wil heb ik veel trainingstijd nodig met de voltallige groep. De onregelmatige opkomst op training en de vele blessures hebben dat proces vertraagd. Maar ik ben ervan overtuigd dat we de Zwarte Piet nog aan een ander zullen doorgeven. Neem van mij aan dat zelfs Gent en Waasmunster nog zullen mogen oppassen. Als zij hun eerste wedstrijden niet winnen komt alles weer heel dicht bij elkaar. Ik hoop dat we van verder blessureleed gespaard blijven zodat we onze werkelijke waarde in de weegschaal kunnen leggen. Eind mei zullen we de rekening dan maken.'

Verloren jaar?

Bij Szymon Dobrzynski van Kreasa Houthalen horen we een min of meer vergelijkbaar verhaal.

'Nog voor het seizoen goed en wel begonnen was had Jan De Roover al beslist om te stoppen met handballen. Lukasz Jaszczuk blijkt onvoldoende hersteld van zijn zwaar verkeersongeval van twee jaar geleden om in tweede

ationale op niveau te handballen, en Rutger Meij en Franky Claessens zijn gekwetst. Ons sterkste punt, de opbouwrij, was om zeep. Enkele andere jongens hebben de kar getrokken, zoals Ben Mengelers en Kevin Van Rooy, en zo hebben we toch wat punten gesprokkeld. Maar onze play-offambitie hebben we niet kunnen waarmaken. We hadden er nochtans de middelen voor, daar ben ik van overtuigd. We snoepen Doornik en Kraainem een punt af, en winnen van Sint-Truiden, toch drie deelnemers aan de play-offs. Enkel tegen Visé waren we kansloos. Ze zijn dan ook mijn favoriet voor de promotie, door hun goed bezette bank. Maar hun mooie handbal zal zeker niet voldoende zijn om een rol van betekenis te spelen in eerste nationale. Daarvoor is de kloof tussen eerste en tweede nationale te groot. Het begint bij de mentaliteit. We trainen maar drie keer in Houthalen, dus zou je kunnen verwachten dat iedereen telkens present is. Helaas! Door de vele blessures was er wat gebrek aan concurrentie. Als er geen competitiewedstrijd is in het weekend kon ik er zeker van zijn dat het heel de week afzeggingen zou regenen voor de training. Zo is het natuurlijk moeilijk om iets op te bouwen. Nu, ik heb geprobeerd om consequent te werken aan de tekortkomingen van de ploeg, en ik heb goede hoop dat het in de play-downs zijn vruchten zal afwerpen. Ik hoop vooral dat we van verder blessureleed ge-

spaard blijven, want ik heb niet veel kans om spelers te recupereren. Ik ben optimist, omdat ik weet dat we meer in huis hebben dan andere ploegen uit de reeks, maar ik blijf voorzichtig want deze reeks is zo onvoorspelbaar dat het toch alle kanten opkan.'

Hard werken en wat meeval

De positieve uitschieter in Limburg kwam van HB Sint-Truiden, af en toe per vergissing nog wel eens "Melveren" genoemd. De ploeg van Didier Charlier stond op een weinig benijdenswaardige laatste plaats na de heenronde maar forceerde in de terugronde nog play-off deelname dank zij een opmerkelijke 18 op 20. Didier Charlier vertelt zelf hoe dat gebeurde.

Didier Charlier: 'Er zijn een aantal factoren die hierin een rol gespeeld hebben. Eerst en vooral werd mijn ploeg in het tussenseizoen grondig door elkaar gegooid. Martijn Stassen vertrok als trainer naar Tongeren en Bram Peeters en Roeland Janssen gingen naar het buitenland. Als vervangers kwamen twee Litouwse jongens en een Nederlandse doelman. Die laatste transfer was geen meevaller, en het nam heel wat tijd om de Litouwers te integreren. We hadden ook een zwaar programma, met 6 van de eerste 7 wedstrijden op verplaatsing. Ik was er echter van overtuigd dat we halfweg beneden onze waarde geklasseerd stonden en we zijn in alle rust

Didier Charlier in een Time Out

blijven werken. Ik ben heel blij met de uitstekende mentaliteit van deze groep: maximale aanwezigheid op training, inzet, goede sfeer, kortom, ideale omstandigheden om als ploeg vooruit te gaan. Ik had ook het volle vertrouwen van het bestuur. Keerpunt was misschien de terugkeer van Raf Biesmans toen we onze Nederlandse doelman bedankt hebben. Hij heeft een schitterend seizoen gespeeld en belangrijke punten gepakt voor ons. Ook moet ik zeggen dat we wat meeval gekend hebben. We wonnen enkele wedstrijden met één doelpunt verschil, andere ploegen lieten punten liggen. Kraainem kwam bij ons spelen zonder hun Franse opbouwer Lorgeré, toch wel één van de meerwaardespelers uit de reeks, en zo kan ik nog wel enkele voorbeelden geven. We hebben al onze wedstrijden goed voorbereid, de tegenstanders zorgvuldig geanalyseerd, en gespeeld vanuit een solide verdediging. Kers op de taart was natuurlijk onze overwinning tegen Visé.'

Vertel eens iets over de twee Litouwers?

Aurimas Zilius

'Het zijn twee heel verschillende types. Onze linkeropbouwer, Aurimas Zilius, was gaan testen bij Hasselt maar te licht bevonden. Voor ons is hij een degelijke speler. Hij verdedigt goed, en heeft aanvallend een aantal goede wedstrijden gespeeld tegen ploegen die hem liggen. Hij heeft in aanval wel te weinig constante in zijn prestaties. Hij moet nog leren wanneer het zijn moment is en wanneer niet. Aurelius Stankevicius, onze linkshandige, heeft een stijgende curve gehad dit seizoen. Hij wordt steeds beter en heeft zijn draai definitief gevonden. Hij heeft een uitstekend shot, ook onderhands, maar is verdedigend niet zo

betrouwbaar, ondanks zijn stevige body. Zijn plaatsing laat te wensen over. Maar het zijn harde werkers en gemotiveerde, sympathieke kerels. De club heeft voor werk gezorgd, dus zullen we ongetwijfeld ook volgend seizoen op hen kunnen rekenen.'

Hoe zie je het verdere verloop van de competitie?

Aurelius Stankevicius

'Wij zijn nu de outsiders. Ik denk dat er bij Visé en Doornik aardig wat druk zal zijn om voor de promotie te gaan, bij ons is die er minder. Wat niet wegneemt dat we elke week gaan spelen om te winnen. En ik denk dat we iedereen in het zand kunnen doen bijten. Wie wil promoveren zal het dus bij ons moeten komen verdienen. Misschien kunnen we het geen zes weken na elkaar, maar af en toe een uitschieter zit er zeker in. De tegenstand is dus gewaarschuwd. Onderaan denk ik dat Merksem en Hechtel het moeilijk zullen krijgen omdat ze een beperkte kern hebben. Maar deze reeks is zo onvoorspelbaar dat ik ook uitkijk naar de play-downs, en blij ben dat die kelk aan ons voorbij gaat. Volgend jaar zullen we proberen nog een stapje vooruit te zetten. In mijn spelconcept zijn de beste transfers het behoud van spelers.'

David Van Dorpe

DE PIVOT

de.pivot@telenet.be

0473 295 541

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING -

ERIMA - JAKO - SELECT - CON SPORT - MIZUNO -

DIP 'N GRIP - PIXOFF - SOAPON - SPALDING

DE PIVOT
WWW.HANDBALSHOP.BE

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking. Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag voor u klaar voor verdere uitleg.

“Als er een handbal is op tv, blijf ik kijken”

Het handbalhart in jurist en oud-minister Marc Verwilghen

KNOKKE – Hij heeft er een schitterende loopbaan opzitten: licentiaat in de rechten, advocaat, gemeenteraadslid en schepen in Dendermonde, volksvertegenwoordiger, rechtstreeks verkozen senator, minister van justitie, minister van ontwikkelingssamenwerking, minister van economie, energie, buitenlandse handel en wetenschapsbeleid, doctor honoris causa in Gent en in de Dominikaanse Republiek, zelfs ridder in de orde van Christoffel Columbus, gemeenteraadslid in Knokke-Heist en ere-ondervoorzitter van de Senaat. En dan beperken we ons nog.

Een hele boterham op naam van een aimabel VLD-politicus, Marc Verwilghen. Maar wat weinig mensen weten, is dat hij zijn sporthart verknocht heeft aan windsurfen en zeker ook aan handbal. Duidelijk met veel plezier haalt hij voor Handbal X-tra vele herinneringen op uit zijn jeugdjaren en nog steeds geniet het handbal een apart plaatsje in zijn hart.

Wij dienden slechts één vraag te stellen om hem voluit over deze sport te horen praten.

Hoe kwam U in het handbal terecht?

het moeilijk zullen krijgen omdat ze een beperkte kern hebben. Maar deze reeks is zo onvoorspelbaar dat ik ook uitkijk naar de play-downs, en blij ben dat die kelk aan ons voorbij gaat. Volgend jaar zullen we proberen nog een stapje vooruit te zetten. In mijn spelconcept

“Handballen komt beter overeen met jouw fysieke mogelijkheden”

zijn de beste transfers het behoud van spelers.’ Ik kwam er in een bekend milieu terecht, want Denis Ledegen was er coach en zijn vader en mijn grootvader waren vrienden. Zijn indrukwekkende figuur werkte ook wel stimulerend. Er zaten ook nog wel jongens van mijn school – Koninklijk Atheneum van Dendermonde – in de club, maar niet uit mijn klas.”

Waren er nog mensen in de club waar je naar opkeek?

“Ik heb bij Dendermonde alle jeugdreeksen doorlopen, waaronder de scholieren met mijn schoolgenoot en boezemvriend Robert Broothaerts. Maar ik onthoud drie grote voorbeelden uit mijn handbalcarrière. Zo was er in de eerste plaats de figuur van Marnix Van de Velde, de enige international die Dendermonde op dat moment bezat. Hij had een geweldige ‘détente’ en kon lang in de lucht

blijven hangen alvorens te werpen. Aan zo iemand kon je je optrekken.

Ikzelf speelde niet slecht in eerste nationale, maar ik moest wel vechten om in de ploeg te blijven, want op een bepaald moment deed Dendermonde een stunt en het bracht twee Joegoslaven in de ploeg: eerst een trainer-speler Gledic, daarna Vuc Roganovic en zijn broer, plus een doelman Zivko Ninkovic. Even later kwamen er nog twee Tunesiërs bij de ploeg – Negi Tahar en Rauf Fawzi - en dat maakte dat de basisploeg al snel bestond uit vijf niet-Belgen. Maar die Roganovic kon wel fantastisch handballen en naar hem keken we ook op.

En de derde figuur was nog een L.O.-leraar Marc Janssens, die al spoedig de tweede international van Dendermonde was. Hij was een cirkel- en vleugelspeler.

Ikzelf was eerder een spelverdeler. Ik bezat een goed en hard shot, maar de bal naar beneden krijgen tijdens een worp was mijn probleem.”

Hoe lang heb je dan handbal gespeeld?

“Van toen ik vijftien was tot ergens in mijn twintig. Ik kon toen meedoen met de handbalploeg van de VUB. In onze ploeg stond ook een vrouw, een Noorse, maar dat was een behoorlijk sterke cirkelspeelster die ook in de competities gewoon met ons meedeed. Ik heb altijd spijt gehad dat ik door omstandigheden niet verder kon handballen. Er waren mijn studies – in die tijd bestond er nog geen topsportstatuut – er was de verhuis van mijn ouders naar Waasmunster, waardoor

ik uiteindelijk op de universiteit van Gent belandde, waar ze dan weer geen handbalploeg konden bij mekaar krijgen.”

Wat vond je plezierig aan handbal spelen?

“Ik heb altijd de snelheid van uitvoering gewaardeerd. Ik vond het ook tof dat het een contactsport is. Handbal is nu éénmaal geen sport voor mietjes. Het is tenslotte ook een olympische discipline en als er handbal op tv is, blijf ik er nog steeds naar kijken.

Eigenlijk vond ik handballen in open lucht nog plezieriger dan in zaal, waar de accommodaties natuurlijk beter waren. In open lucht vond ik dan weer dat het shot nooit zo hard doorkwam dan in zaal, maar dat kan ook inbeelding geweest zijn.”

De verplaatsingen met Dendermonde waren allicht ook wel eens avonturentochten?

“Absoluut. Soms legendarische uitstappen. En dan had je vooral de derby tegen Elite/Ajax Lebbeke. Bij de tegenstanders speelde toen mijn schoolgenoot Eddy De Smedt (nu BOIC-verantwoordelijke) en in principe waren zij altijd sterker, maar omdat het een derby was, wist je eigenlijk nooit vooraf hoe het zou aflopen. Ik herinner me ook de verplaatsingen naar Sasja, waar Sus Weyn, al een stuk in de dertig, toen een echt monument was en een leider van zijn ploeg.

Bij Seraing had je dan weer een speler die je behoorlijk klein, maar wel zwaar kon noemen. Niet dadelijk een atletisch type, maar wel een zeer sterke speler met een goed shot. Hij heette Wuidard en is nog international geworden. En dan waren er de echt verre verplaatsingen naar Eupen. Je moet je voorstellen: het grootste gedeelte van de ploeg bezat toen nog geen auto en dus moesten we ons in de auto proppen van onze secretaris. Zéér gezellig.

Weet je dat ik ook aan het handbal een goede vriendschap overhield aan Ferdy Willems, iemand van de Volksunie, die samen met mij in de gemeenteraad van Dendermonde zat, die samen met mij schepen van Dendermonde werd en die ook nog eens samen met mij volksvertegenwoordiger werd.”

Je zou het niet vermoeden als we uw diploma's en uw politieke loopbaan overlopen, maar ik meen dat U nog

steeds actief de sport beoefent?

“Klopt. Toen ik eind van de twintig, begin van de dertig werd, kreeg ik de smaak te pakken van het windsurfen en dat doe ik nog steeds tot vandaag in de toffe club van Duinbergen. Een tijdje geleden zag ik in Tarifa een oudere, gebronsde man rondlopen met aan iedere zijde een schoonheid met een minuscule bikini aan. We geraakten in gesprek. Hij bezat een knieprothese, maar nog steeds surfte hij. De man was 73 jaar. Toen ik thuis kwam, heb ik gezegd: ik weet al welke sport ik zal beoefenen tot ik 73 ben...”

We hadden onlangs een gesprek met volleytrainer Vital Heynen en die vond een teamsport heel belangrijk voor een steeds meer individualistisch ingestelde jeugd...

“Individuele sport is plezierig en schept genoegdoening voor jezelf. Maar de mens is ook een sociaal dier en moet toch ook een aantal sociale vaardigheden ontwikkelen. Je moet kunnen ondervinden hoe je een gezamenlijke vreugde kan beleven en hoe je met verdriet om het verlies moet omgaan. In team spelen leert je ook minder egoïstisch denken. Ik ben alleszins mijn leraar L.O. dankbaar dat hij me naar het handbal leidde. Het is door de sport dat wij in Dendermonde contacten

legden met buitenlanders: twee Serviërs uit Mostar dan nog, twee Muzelmannen. Ik kwam al wel uit een gemengde school, maar er werden toch grote ogen getrokken met de komst van die 'vreemde' spelers. Ik heb alleszins veel plezier beleefd aan mijn sport. Ik kan alleen maar hopen dat er nog teamsporten de kans krijgen in scholen. Eigenlijk ben ik zelf een individualist, we leven in een individualistische wereld waarin we via computers met mekaar kunnen communiceren, maar de sociale vaardigheden die je opdoet in een ploegsport, kan je daarop niet leren."

Ontdekte U nog voordelen aan het handbal?

"Ik weet niet of het overal zo is, maar in Dendermonde was handbal een volkssport, helemaal niet elitair. Ik ben blij dat ik op deze manier in contact kwam met alle lagen van de bevolking, want mijn vader was advocaat, vrederechter, magistraat. Maar er zaten ook een drietal gasten in mijn klas die de voormannen werden van de communistische partij en die samen met mij in de schoolploeg handbal speelden."

22

Wel eigenaardig dat sport nooit vooraan op de politieke agenda's staat, ondanks de aanwezigheid van Jean-Marie De Decker, Alain Courtois, Marc Wilmots, Ulla Werbrouck en nog een pak anderen...

"Ikzelf was al sportman voor ik politicus werd. Maar langs de andere kant: als je wilde verkozen worden en je moest de ganse week naar pensenkermissen trekken om jouw hoofd te laten zien, dan bleef er geen tijd meer over om aan sport te doen. Toen kwam de tijd van de BV's (Bekende Vlamingen). Ik heb Jean-Marie De Decker ook altijd beschouwd als de coach, minder als de sportman. Marc Wilmots geraakte ongetwijfeld in de senaat dankzij zijn naambekendheid, maar eens hij er een tijdje was – en nogal eens afwezig moest zijn wegens sportieve verplichtingen – moest hij ervaren dat het misschien toch niet zijn 'cup of tea' was. Alain Courtois was dan misschien weer meer het prototype van de bestuurder. Dat belet niet dat hij België serieus op de kaart heeft gezet om de kandidatuur bekend te maken van België en Nederland als organisator van het WK 2018. Verder deden Verhofstadt en André

Denys nog aan sport. Vroeger werd er al eens meer gevoetbald door parlementairen, maar dat bestaat niet meer. Van Krunkelsven traint regelmatig op het lopen. Ikzelf heb ooit op de cover van De Standaard Magazine gestaan in surf-outfit. Ik kreeg daar van sommigen ook kritiek over. Ach..."

Bent u eigenlijk zelf ooit politiek tussen gekomen i.v.m. sport?

"Ik had justitie en rechten als vorming en ergens moet je keuzes maken. Ik ben zelfs niet tussen gekomen bij de opmaak van het statuut voor de sportman. Ik denk zelfs dat ik in deze materie geen initiatieven genomen heb. Ik heb dat altijd meer aan de sportmensen zelf overgelaten en dat is geen kwestie van desinteresse."

Hoe kan je in de sport resultaten bereiken?

"Ik vind de komst van topsportscholen zeker een goede zaak voor de sport. Al zijn er weinig sportscholen op handbal gericht. Je hebt er nochtans geen elf leerlingen voor nodig. Ik denk dat je nog altijd best sport kan promoten langs de school en ook langs die weg rekruteren. Men zou misschien eens moeten onderzoeken hoe het komt, maar in mijn tijd stond Limburg niet op de handbalkaart, terwijl het daar nu zeer sterk leeft en zelfs de meeste play-offploegen uit die regio komen. Als aangespoelde West-Vlaming ben ik enkele jaren geleden eens gaan kijken naar het handbal in Izegem en dat leefde daar ook behoorlijk."

Mocht U de nieuwe minister van sport worden, wat zouden uw prioriteiten zijn?

"Daar heb ik eigenlijk nooit ernstig over nagedacht. Als minister zou ik misschien al snel het etiket opgekleefd krijgen dat ik waarschijnlijk de watersporten en het handbal zou bevoordelen. Maar wat ik alleszins zou doen, dat is trachten om de jeugd zo veel

"Waarom geen systeem van mecenaat invoeren, dat fiscaal aftrekbaar is voor initiatieven in sport en cultuur."

mogelijk aan te zetten om aan sport te doen. Ze moet daarvoor nog veel meer gemotiveerd worden. En je moet regelmatig aan sport doen.

Niet voor niks gaat al eeuwen de spreuk mee 'Mens sana in corpore sano' (een gezonde geest in een gezond lichaam). Elke dag bewegen, is een goede aanzet."

Wat kan en moet er nog verbeterd worden?

"Ik vind het schitterend dat ex-vedetten als b.v. Eddy Merckx nog steeds een voorbeeldfunctie behouden in hun sport. Ik denk ook dat in vele sporten – net als op gebied van justitie b.v. – de infrastructuur moet gemoderniseerd worden. Sport is natuurlijk ook een geldkwestie. Maar wat tot mijn verbazing nog altijd niet bestaat in België, dat is het systeem van schenkingen, donaties, mecenaat, dat fiscaal aftrekbaar is en waardoor je veel initiatieven in de sport en in de cultuur zou kunnen een steuntje geven. Dat zou ook voor de kleinere sporten een positieve mogelijkheid zijn. In Nederland, Frankrijk of de Verenigde Staten bestaat dat systeem al langer. En als je dan op 20 kilometer hier vandaan – in Vlissingen, niet eens een grote stad – een sportcomplex ziet van een tiental voetbalvelden, hockey-, korfbal- of volleyterreinen, dan merk je dat er in België nog werk aan de winkel is.

Dan lees je in de kranten dat de Lotto-gelden door uittredend minister Reynders nog snel doorgesluisd worden naar (hoofdzakelijk) Standard Luik uit zijn regio, en er toevallig dan bijna geen budget meer is voor handbal...

"Het moet natuurlijk ook zo zijn dat er in ons land steun moet gaan naar sporten die veel beoefend worden. Maar voor kleinere sporten is het zoeken van sponsoring op die manier dramatisch. Het is spijtig dat politieke overwegingen meespelen, maar misschien moet er meer rekening gehouden worden met objectieve standaarden voor de openbare giften. Daarnaast pleit ik voor het invoeren van een systeem van persoonlijke giften. Ik ben ook tegen een systeem van overdreven reglementering."

Dat laatste geldt nochtans ook voor het vrijwilligerswerk...

"Terwijl toch heel wat mensen in de sport door het vrijwilligerswerk uit de miskenning weg groeiden. Bij vrijwilligerswerk denkt men nogal vaak aan de sociale sector. Maar in de

sport tref je vrijwilligers aan van alle rang en stand. Iemand uit een beperkt milieu kan b.v. met zijn fysieke kwaliteiten hoog scoren in de sport en zichzelf opwerken."

Wat blijven volgens U uw grootste politieke realisaties?

"Ik heb meer dan twintig jaar in allerlei commissies het beste van mezelf gegeven. Als minister ben ik wel fier over het feit dat ik de strafrechterlijke bescherming van minderjarigen kon invoeren, dat er een federaal parket kwam en dat er een wet tot stand kwam op de moderne opsporingsmethodes. Dat kon ik als minister van justitie realiseren. Als minister van economie voerde ik de wet in tegen de natuurrampen. In de zgn. wet-Verwilghen staat nu dat iedereen verzekerd is voor alles. En op gebied van energie kon ik toch de bouw van windmolenparken op de Noordzee doordrukken."

Heeft u nog op enig vlak bepaalde ambities?

"Had je mij op mijn dertigste verteld dat ik meer dan twintig jaar in de politiek en zelfs in de regering zou zitten, dan had ik je vierkant uitgelachen. Ik ben daar dan ook mee gestopt om naar een andere liefde terug te keren, nl. de uitbouw van mijn advocatenkantoor, dat gevestigd is in het enige geklasseerde gebouw van Knokke, nl. het Zwarte Huis, dat gebouwd werd door Huib Hoste, een leerling van Van de Velde. Hier kan ik ook veel aan dienstbaarheid doen. En verder hoop ik nog lange tijd een beetje aan sport te kunnen doen als ontspanning: golf, wielrennen, windsurfen..."

Marcel Coppens

Black Jack in Belgium

"Congratulations. Do you speak French?"

Ter gelegenheid van de voorstelling 'Handbal, sporttak in de kijker' haalde de Vlaamse Handbalvereniging niemand minder dan de Franse wereldster Jackson Richardson naar Antwerpen. Een sympathieke, innemende figuur, bij wie de unieke carrière zeker niet naar het hoofd gestegen is. Met open hemd, glimmende tanden en een zachte stem stond hij alle vragenstellers geduldig te woord. Een schitterende p.r.-man voor het internationale handbal, al jaren een belangrijk gezicht voor Adidas en een palmares om U tegen te zeggen.

Dat hij als Fransman, geboren en opnieuw verblijvend op het eiland Réunion, met zijn 'looks' en zijn donkere huid wel eens verwarring teweeg bracht, mocht Jackson al spoedig ervaren. Toch in heel Frankrijk een vedette en herkenbaar door alle Fransen, zou je zo denken. Echter niet bij president Chirac, toen de Franse ploeg die enkele dagen voordien net wereldkampioen geworden was in 1995, ontvangen werd op het Elysée. 'Congratulations! Do you speak French?', vroeg de toenmalige Franse president. Jackson Richardson wist meteen hoe je triomfen moest relativeren.

24

Jackson Richardson deelt zijn bevindingen met Dirk Gerlo na Hasselt - Volendam

Nochtans een palmares dat er zijn mag: twee keer wereldkampioen met Frankrijk (1995 en 2001), vier keer Europees bekerwinnaar in clubverband (1993, 2000, 2001 zelfs Champions League, 2004), MVP in de drie landen waar hij speelde (Frankrijk, Duitsland, Spanje), wereldhandballer van het jaar in 1995, droeg de Franse vlag op de Olympische Spelen van Athene 2004, handballer van de 20ste eeuw, Franse

sportman van het jaar zoals dat ook het geval was met Alain Prost, Yannick Noah en Michel Platini.

En toch, en toch...

Meneer Richardson, klopt het dat de Belgische nationale ploeg won tegen wereldkampioen Frankrijk?

(een beetje verveeld)... "Dat is een vraag die jul-

lie mij hier altijd stellen. Ik zal duidelijk stellen dat ikzelf niet speelde in de heenmatch en inderdaad: wij werden toen door jullie met beide voetjes op de grond gezet. Het bewijs dat je – zelfs al ben je wereldkampioen – nooit bij voorbaat gewonnen bent.”

Klopt het dat er tijdens de rust van de terugmatch zelfs gevochten werd in de Franse kleedkamer?

“Er werd wel op een heel hoge toon met mekaar geconverseerd tijdens de pauze. Gevochten niet. Temperamenten, weet je wel. Dat was tegelijkertijd een deel van het succes van onze ploeg. De coach gebruikt nog steeds deze ontmoetingen tegen België om erop te wijzen dat wij respect moeten opbrengen voor elke ploeg. De Fransen hebben af en toe wel zoiets nodig om zich te motiveren.”

Hoe kwam je zelf eigenlijk tot het handbal?

“Ik kwam dus van het eiland Réunion, een onderdeel van Frankrijk. Mijn vader had voetbal gespeeld, mijn twee broers speelden basket en tot mijn 18de jaar speelde ik zowel basket, voetbal als handbal. Het werd een moeilijke keuze, maar toen de handbalbond me selecteerde voor de nationale beloftenploeg werd het duidelijk dat ik voor het handbal zou kiezen. Tijdens mijn militaire dienst kwam ik terecht in het bataljon van Joinville, waar ongeveer alle Franse topsporters werden ondergebracht.”

Ben je met zulk een palmares ook een held in Réunion?

“Op ons eiland sijpelt de informatie uit Frankrijk heus wel door. Ons eiland is heel klein en dus kennen de mensen me daar wel en word ik erdoor gerespecteerd. In ontmoetingen met andere mensen ondervind ik wel dat ze weten wat ik allemaal gepresteerd heb. Maar een held ben ik zeker niet. Een held is iemand die in een oorlog mensenlevens redt.”

Maar je beschikt wel over de nodige zelfkennis om te weten wat jouw zwakkere kanten waren...

“Ik maak wel eens één grote fout: ik ben dikwijls te laat. En als je dat een fout kan noemen: ik kan zo moeilijk ‘nee’ zeggen.”

Je hebt zo veel gewonnen. Maar welke

titels zal je altijd onthouden?

“Ongetwijfeld de twee wereldtitels: in 1995 en in 2001. Vooral die laatste wereldtitel was een memorabele belevenis. Voor eigen volk in Bercy/Parijs en dat na verlengingen. Dat was dolle euforie.”

Daar staan allicht ook enkele teleurstellingen tegenover?

“Jawel, ik heb aan drie Olympische Spelen meegedaan: in 1996, 2000 en 2004. Nooit zijn we daar met goede prestaties naar huis gekomen. Telkens liep er wel iets mis. Misschien duurde het daar een beetje te lang.”

Heb je ooit hinder ondervonden van racisme?

“Je kan dat niet dadelijk racisme noemen. Ik heb wel eens provocaties ondervonden, maar als je daar onverschillig onder blijft, gaat dat snel over. Ook op het terrein – zelfs in Duitsland en Spanje – probeerden ze me op die manier uit mijn evenwicht te brengen, maar ik heb daar nooit op gereageerd. Het zijn wel ervaringen die je meedraagt. En af en toe ging mijn elleboog wel eens iets hoger dan normaal, maar dat kon je altijd beschouwen als een onderdeel van het spel. Ik ben er ook nooit voor beschuldigd.” (lacht)

Liep je zelf nooit blessures op?

“Nooit noemenswaardige blessures. Neen. Godzijdank.”

‘Partir c’est mourir un peu’, zeggen ze in Frankrijk. Was het niet moeilijk om afscheid te nemen van het handbal?

“In 2007 had ik eigenlijk al beslist om te stoppen, maar om mijn club een plezier te doen, heb ik er nog één jaartje bijgedaan. Maar dat was het maximum. Mijn lichaam gaf aan dat nog een jaartje erbij wel eens het jaartje te veel zou zijn. En dus ben ik ermee gestopt. Het was ook mijn bedoeling om mijn carrière af te sluiten zonder grote blessures en daar ben ik ook in geslaagd, zodat ik nu nog weinig fysieke last ondervind van mijn sportcarrière.”

Waren er grote niveau- of andere verschillen naargelang je in de Franse, de Duitse of de Spaanse competitie uitkwam?

“Duitsland stak er kwalitatief zeker bovenuit.

Maar zij hebben dan ook 850.000 aangesloten leden, terwijl er in Frankrijk ‘slechts’ 400.000 waren. De media hechtten er ook veel meer belang aan het handbal. Alles was heel professioneel georganiseerd en het niveau lag er bijzonder hoog.

In Spanje waren er dan weer een aantal aantrekkelijke fiscale voordelen, die de clubs meer mogelijkheden boden. Dat was precies hetgeen er in Frankrijk ontbrak en ontbreekt. De sport krijgt er amper of geen fiscale voordelen en dus tref je internationals aan in alle soorten Europese competities.”

Was het leerzaam om te spelen in andere landen?

“Je maakt er kennis met allerlei verschillende culturen en dat is altijd leerzaam. Je leert er dat de mentaliteit in een dorp en in een stad of in een grootstad erg verschillend kan zijn en je leert je daaraan aanpassen. Leven in een land dat niet het jouwe is en je daar kunnen aanpassen, is ook een leerschool voor jouw verdere leven.”

Doe je nog iets in het handbal?

26

“Ik probeer nog het handbal internationaal te promoten, zoals ik dat nu vier dagen in België deed. Ik gaf David Van Dorpe lang geleden mijn woord dat ik zou komen en ik wil een gegeven woord niet verbreken. In augustus organiseer ik nog mee handbalstages, maar dat is het enige. Ik wil me ook niet binden aan de verplichtingen die bij een club horen. En bij de Franse federatie hebben ze blijkbaar geen behoefte om mijn diensten en ervaringen te gebruiken.”

Een beetje een indiscrete vraag: ben je eigenlijk rijk geworden van het handbal?

“Neen, daarvoor zat ik in de verkeerde sport.

Ik heb goed mijn kost verdiend. Dat wel. Maar ik moet nog altijd wel blijven werken om rond te komen. Op het eiland Réunion heb ik een ‘cabinet immobilier’. Dat is geen gewoon immobiliënkantoor waar je huizen huurt of koopt, maar wel een huis waar de transacties gebeuren. Toerisme gaat op Réunion in stijgende lijn. En als jullie eens op bezoek willen komen, kan ik je wel adviseren waar je een goed restaurant kan bezoeken of welke soort vakanties er allemaal mogelijk zijn op ons prachtig eiland.”

Zijn er mensen waar je veel aan te danken hebt en waar je met veel respect naar opkijkt?

“Ja. Mijn vader. Hij heeft mij de passie bijgebracht om te slagen en het besef om er te geraaken. Dat ik in 1995 wereldkampioen werd, heb ik in grote mate ook aan hem te danken. Drie dagen nadat ik fier met mijn gouden medaille naar Réunion kwam, is hij overleden. De emoties werden hem te veel, denk ik.”

Heb je talentjes bezig gezien tijdens jouw verblijf in België en tijdens de actie met en voor de jeugd in Antwerpen? Wat vond je van hun niveau?

“Ik was wel iets te kort hier om me daarover uit te spreken. Maar belangrijker dan het niveau, is de passie die je hebt voor de sport. En die passie was hier duidelijk wel aanwezig.”

Marcel Coppens

Strik eens een wereldster

Hoe is het idee ontstaan om Richardson te benaderen?

David Van Dorpe: 'We vonden dat we iets speciaals moesten doen voor de opening van Sportttak in de Kijker, of voor een hoogtepunt. We wilden iemand halen die een sterrenstatus heeft in het handbal, om in zijn of haar spoor onze eigen peter en meter een duwtje in de rug te geven. Je kan er niet onderuit dat grote namen deuren openen. Een actieve handballer genre Karabatic, Omeyer of Jicha is niet haalbaar in deze fase van de competitie. Dus begin je na te gaan wie voldoende uitstraling heeft om na de actieve carrière nog uithangbord te kunnen zijn. En dan heb je er toch maar enkele in die generatie: Richardson, Kretzschmar, Dutschebaev, Yoon, misschien Daniel Stephan of Volker Zerbe. We zijn maar bovenaan het lijstje begonnen.'

Hoe benader je zo iemand? De witte gids?

David Van Dorpe: 'Ik wist eigenlijk niet eens waar hij woonde. Chambéry? Parijs? Op Réunion? Eerst heb ik even op internet gezocht, en hij wordt soms gebruikt door een firma om teambuildings te begeleiden voor bedrijven. Maar dat was zo waanzinnig duur dat we maar naar een achterpoortje gezocht hebben. Uiteindelijk ben ik aan zijn GSM-nummer gekomen via een contact bij de Franse bond. Ik heb hem enkele keren gebeld, een boodschap ingesproken, hem uiteindelijk eens aan de lijn gehad, en vanaf dan ging het wel vooruit. Die man wordt natuurlijk enorm veel gevraagd, er zijn in Frankrijk al een aantal sporthallen die zijn naam dragen, hij vliegt naar New York of Qatar voor een all stargame, wat promotie voor de IHF, en ondertussen werkt hij nog in de sector van het onroerend goed op zijn geboorte eiland Réunion. Hij zei ook meteen dat hij nog niet kon zeggen of hij het zou doen of niet, omdat zijn beschikbaarheid afhing van zijn professionele planning. Die zou pas na Kerstdag opgemaakt worden, en hij wilde dat een "ja" ook een definitieve "ja" zou zijn. We zijn dan toch maar even aan een 'plan B' beginnen werken, maar vrij snel belde hij dan terug om te zeggen dat het in orde was.'

27

Waar kwamen de voorfilmpjes vandaan?

We hebben hem tussen twee reizen door kunnen ontmoeten in Parijs. Hij kwam van Réunion en ging mee naar de WK finale in Malmo met een delegatie van de Franse bond, ook om de kandidatuur van Frankrijk voor het WK2015 te ondersteunen. Dat heeft niet mogen baten, want Qatar organiseert. Een zware klap voor de Fransen trouwens. De beelden van de wenende voorzitter Joel Delplanque gingen de wereld rond. Ik was er dan samen met Tim Houbrechts naartoe gegaan, om die filmpjes op te nemen, en we hadden dadelijk een goed contact. Het is een heel vriendelijke kerel, hij vertelt veel, ook wel off the record. Hij heeft natuurlijk ook veel te vertellen. Je ziet ook duidelijk dat hij veel media-ervaring heeft.

Was het een dure grap?

'Bof. Voor niets gaat alleen de zon op natuurlijk, maar ik denk dat we ermee bereikt hebben wat we wilden bereiken, en dat was belangrijk. De investering was dus zeker verantwoord, denk ik. Al hebben we pech gehad met een aantal dingen, zoals de wielerspecial in de Laatste Show op de dag dat hij beschikbaar was, of het stukje in Sportweekend dat er niet kwam omdat er geen Belgische ploeg in de finale van de Beneluxliga zat. Op ATV was er trouwens een mooi stukje met archiefmateriaal over Richardson, zijn passage op het jeugdturnooi en een grappige intro van Carl Huybrechts. Zijn passage op de persconferentie was goed, er was een interview op Sporza na Hasselt Volendam, en hij heeft veel kinderen en andere handballiefhebbers gelukkig gemaakt door mee op de foto te gaan en te signeren. Ik denk wel dat hij zijn eigen handtekening wat we was naar drie dagen België...

Final Four gaat voor boeiende ontknoping

Een Vlaams onderonsje in het zuiden des lands. Dat is wat we alvast met zekerheid weten over de ontknoping van de Beker van België tijdens het paasweekend. Bij de vrouwen krijgen we een finale tussen de nummers 1 en 2 van de reguliere competitie: DHW Antwerpen-Initia Hasselt. De bekerwinnaar bij de mannen wordt in een Final Four beslist, met halve finales op zaterdag en de ontknoping op paasmaandag. Atomix-Sasja en Tongeren-Hasselt verzorgen het spektakel in Herstal.

Op zijn paasbest naar La Préalles in Herstal. Dat doen wellicht de supporters van Initia Hasselt, DHW Antwerpen, KV Sasja, Atomix en United Tongeren, en met hen hopelijk nog talrijke neutrale handballiefhebbers. De bekerfinales ogen immers aantrekkelijk.

Vrouwen: open finale

Bij de vrouwen een titelfinale avant la lettre. DHW won de beker in 2006 en 2007, maar moest intussen toch al 4 jaar wachten op nog eens een finale. De Hobokense meiden zijn ambitieus. Ze trokken ter voorbereiding zelfs naar Polen voor een oefenpot.

'Ja, maar niet alleen voor de bekerfinale hé,' nuanceert Wim De Proft, 'we wilden ook in optimale omstandigheden aan de play-offs beginnen. Die stage was vooral gericht op teambuilding.' De DHW-trainer steekt niet onder stoelen of banken dat zijn ploeg de lat hoog legt dit seizoen. 'Titel of beker, en liefst beide,' bevestigt hij onomwonden, 'bekerwinst is dus een eerste doel. Iedereen leeft naar die finale toe, dat is al weken zo. We hebben in competitie bewezen over een sterke ploeg te beschikken, we hebben ook zeer constant gepresteerd, maar we hebben nog altijd niks in handen. Nu gaat het om de knickers, in Luik is het een eerste keer money time. DHW favoriet? Ach, laat ons zeggen dat de kansen fiftyfifty liggen. We hebben in competitie Hasselt wel tweemaal geklopt, maar dat zegt niks over de bekerfinale. Hasselt is sterk, jonger en daarom misschien minder ervaren. Wij hebben die ervaring alvast wel als troef. De vorm van de dag zal bepalend zijn, ik voorspel een spannende finale.'

Voor Svane Goossens is een confrontatie met DHW altijd iets bijzonders. Zij ruilde de Hobokense club immers voor Hasselt, op zoek naar succes én een hoofdprijs. Voldoet bekerwinst aan die ambitie?

'We leven er met de ploeg alleszins naartoe,' lacht de Antwerpse, 'ook al om die barslechte prestatie van vorig jaar in de finale uit te wissen. Iedereen zit zowat met een revanchegevoel. We willen bewijzen dat we er wél kunnen staan op een moment van de waarheid. Een must? Ach, we gaan er 100% voor, da's nogal evident. Maar dat zal bij DHW niet anders zijn. Het feit dat we in de competitie twee keer verloren speelt bij ons niet echt mee. Het was telkens erg nipt en in de thuismatch hadden we een collectieve offday. De bekerfinale is iets apart, daar kunnen we ons extra voor opladen. Nee, het weerzien met mijn oude club speelt niet meer mee. Van mijn ploegmaats van toen spelen er nauwelijks nog mee. Maar een match tegen DHW kan wel een positieve stimulans geven.'

Terloops: Hasselt was voor het laatst bekerwinnaar in 1996.

Mannen: Limburg favoriet

Bij de mannen is het lot de handballers uit Haacht en Hoboken gunstig gezind. Atomix en Sasja ontlopen immers de nummers 1 en 2 van de reguliere competitie. Voor het duel tussen de outsiders lijkt Sasja favoriet. De Hobokenaars verwierven immers de laatste jaren een stevige bekerreputatie: winnaar in 2007, verliezend finalist in 2009 en Final Four in 2010. Bovendien willen ze koste wat het kost het seizoen met een orgelpunt afsluiten.

'Ach, voor ons is dit een extraatje, gewoon mooi meegenomen,' bekent Sasja-trainer Alex Jacobs, 'we hebben het ook niet zomaar gekregen hé. We hebben toch Bocholt uitgeschakeld, en Visé is ook een lastige bekerploeg. De loting voor de Final Four was dan weer een meevaler, alhoewel ik Atomix zeker niet zal onderschatten. Zij kunnen hun seizoen nog maar enkel goedmaken via de beker. Zij zullen alles op die halve finale zetten, daar zijn we ons van

Jeroen De Beule is weer helemaal terug, hier in duel met Robbert Bogaerts

bewust. We zijn dus een verwittigd team. We hebben in competitie wel twee keer van Atomix gewonnen, maar een bekermatch is altijd ànders. Kijk, we hebben een mooi parcours afgelegd dit seizoen. Tot op de laatste speeldag in koers voor de play-offs én de eindstrijd van de beker gehaald. Als we de finale bereiken zou dat een bekroning zijn voor deze jonge ploeg.' Voor Atomix komt de Final 4 als een onverhoopt toemaatje. De Haachtenaren speelden, geteisterd door blessures, een eerder matige tweede competitieronde. Kan die halve finale het seizoen redden? 'Misschien wel,' weet Lars Bertels, doelman en T2 van de Haachtenaren, 'we willen ons zeker focussen op die ene wedstrijd tegen Sasja en zo de finale bereiken. Dat zou een enorm succes zijn. Met deze spelersgroep kan het alle kanten uit. Bijwijlen sterk presteren, maar evenzeer collectief falen. Dus hoop ik dat we dit keer

kunnen pieken tegen Sasja en dan voor die finale gaan. We hebben alleszins nog wat goed te maken na de ontgoochelende laatste competitie matches. We waren echt niet goed bezig, alles draaide vierkant. Intussen recupereren we enkele basisspelers die gekwetst waren, dus het kan alleen maar beter worden. Inderdaad, Atomix gaat voluit voor de finale. Voor mij zou dat alleszins een mooi afscheid zijn.' De ambities van de tenoren van dit seizoen, Tongeren en Hasselt, zijn genoegzaam bekend uit hun verklaringen na de Final 4 Beneluxliga. Voor beide clubs is bekerwinst geen reddingsboei, maar een must. En toch zal het bekersnoei voor één van beide Limburgse vaandeldragers eindigen in mineur. Jammer maar helaas...

Cois Van Aelst

Afscheid van 'de man van 1 miljard'

'Twintig jaar lang stond hij garant voor een correct beheer van het geld van de VHV. Ik zou hem blindelings mijn eigen portefeuille toevertrouwen. Voor mij was hij de laatste vijf jaar een echte steunpilaar. Ik zal hem missen...' Secretaris-generaal David Van Dorpe wordt bijna emotioneel als hij het over het nakende afscheid van zijn penningmeester heeft. André Therry verlaat immers na twee decennia de VHV. Al die tijd waakte hij als een goede huisvader over het budget. Vele miljoenen gingen door zijn handen, steeds wist hij de eindjes aan elkaar te knopen. Want het financieel parcours van de VHV is er een van vallen en opstaan. Na de jaarvergadering eindigt zijn mandaat. 'Meer tijd voor de familie, veel fietsen, kaarten, met mijn kleinkinderen spelen en reizen...', lacht hij. Dit is een hommage aan 'de man van 1 miljard', een verhaal over handbal en geld...

Kennis gemaakt met handbal op de Koninklijke Kadettenschool, daarna speler bij Sundays en Evere, internationaal scheidsrechter, trainer van Evere, Groot-Bijgaarden en Ieper, en tussendoor nog een licentie economie behaald aan de univ. Een ondernemende West-Vlaming zou je zeggen. Maar wat dreef hem naar de VHV? Daar was toch niet veel glorie te halen? 'Er zijn twee constanten in mijn leven: sport en financiën,' weet André Therry, 'geld beheren zit blijkbaar in mijn genen. Toen men

mij in 1992 vroeg als penningmeester heb ik dat ook nooit beschouwd als een opdracht. Ik vond dat ik mij loyaal moest tonen tegenover de handbalsport die mij toch al zoveel gegeven had. Ik ben daar met veel toewijding aan begonnen, zeker omdat het financieel beheer van de VHV een pijnpunt was. Er was werk aan, het was voor mij een uitdaging orde op zaken te stellen. Op datzelfde moment was ik beroepshalve begrotingsverantwoordelijke voor landsverdediging op het kabinet van de

minister. Ik was gewoon met miljarden om te gaan. Als je zegt dat ik de man van 1 miljard ben is dat niks overdreven. Het budget van de VHV is afgerond ongeveer 1,25 miljoen Euro, dus over 20 jaar is dat met enige overdrijving (want het VHV budget is door de jaren gevoelig gestegen) 25 miljoen Euro. In oude Belgische franken kom je dan al gauw aan dat miljard...'

BLOSO: hoeksteen

In die opsomming van miljoenen geeft André Therry meteen ook toe dat het jaarlijks budget van de VHV klein is. 'Zeg maar erg klein,' voegt hij er aan toe, 'Of dat niet frustrerend is? Maar ja natuurlijk, en ik ben ook niet te beroerd om toe te geven dat het decreet van BLOSO de reding is geweest. Vergeet niet dat 60% van ons budget BLOSO-subsidie is. Onze clubs dragen ook 15% bij, de rest bestaat uit sponsoring en diverse inkomsten. Maar dat budget laat ons niet toe het financieel verhaal van de VHV mooi af te ronden. We moeten ons beleid constant aanpassen aan de middelen. Daar wordt een Penningmeester alleszins niet vrolijk van. Vaak moet ik in de raad van bestuur mensen teleurstellen, mensen die met goeie ideeën afkomen. En ook onze clubs moeten we af en toe langs de kassa laten passeren voor een noodzakelijke indexering. Anders komen we niet rond... Maar ik herhaal, BLOSO is de hoeksteen van ons budget. En omdat BLOSO een eigen logica heeft die op alle federaties van toepassing is, kunnen we op de VHV niet altijd alles doen zoals sommigen het zouden willen. Ik ben het wel grotendeels eens met de manier waarop BLOSO wil dat wij werken. De laatste jaren hebben we trouwens, qua topsport, ook veel middelen gekregen van BLOSO. We hebben de mogelijkheid gehad toptrainers aan te trekken, zoals Nijdam en Golic. Helaas zijn we er niet in geslaagd internationaal resultaten neer te zetten. Nu is er weer Sporttak in de Kijker dat handbal een boost kan geven. Hopelijk kunnen we die kans wél benutten...

Of ik vaak op de financiële rem moest drukken? Niet echt. Doordat ik lange jaren penningmeester ben geweest had ik toch een zekere impact op het beleid. Mijn taak was de financiële middelen in evenwicht houden, er voor te zorgen dat er een evenwichtige verdeling was tussen breedtesport en topsport. Enkele jaren geleden hebben we in de Raad van Bestuur ook afgesproken dat we een duidelijke scheiding zouden invoeren tussen die twee

onderdelen op financieel vlak. Het geld van de kleine clubs mag niet gebruikt worden om een eventueel deficit in topsport weg te borstelen. Helaas hebben we inzake topsport weinig resultaten kunnen neerzetten. En dat is toch een van onze handicaps naar de toekomst toe, meer bepaald naar de subsidiëring van BLOSO. Ik vrees dat er een vorm van resultaatsverbintenis aan de subsidiëring zal worden gekoppeld, en ik heb er al voor gewaarschuwd dat dit gevolgen zou kunnen hebben...'

Jeugdsportfonds

'Het jeugd sportfonds? Da's een verhaal apart,' gaat André Therry verder, 'eigenlijk is dat een apart compartiment binnen de VHV. In feite is dat geld van de clubs. De clubs zorgen jaarlijks voor 50 000 Euro en BLOSO legt er nog eens 100 000 naast. Met dat geld kunnen de clubs investeren in de jeugd, gestuurd door het reglement dat de VHV heeft uitgewerkt, en dat vind ik een enorme vooruitgang. Ook de topsportschool heeft van BLOSO een serieuze subsidie gekregen, mijns inziens ook een positieve bijdrage voor de ontwikkeling van handbal. Dat zijn twee pijlers voor de vooruitgang van onze sport, helaas zie ik persoonlijk voorlopig té weinig resultaten. Maar dat is mijn bevoegdheid niet...'

In die 20 jaar heeft André Therry nauw samengewerkt met het administratief secretariaat van de VHV. In goede en minder goede dagen, soms met kommer en kwel, maar vooral ook met veel genoegdoening.

André Therry: 'Destijds heeft alweer BLOSO geopteerd voor professionele medewerkers op de diverse sportfederaties. Daarvan worden sommigen ook voor 90% gesubsidieerd. We hebben dus de middelen om ons secretariaat te bemannen. Het grote probleem is dat ook daar altijd wel iets ontbreekt, een schakel die net niet kan worden ingevuld. Zodanig dat onze medewerkers momenteel dubbel lopen. De gene die zich bezighoudt met recreatiesport moet zich ook bekommeren om opleidingen. Zo is ook de functie van topsportcoördinator nog steeds niet ingevuld. Dit is een fameuze handicap, want dit betekent dat die taak moet worden verdeeld onder alle andere medewerkers. Zo hebben ook Linde Panis en David Van Dorpe veel hooi op de vork, té veel zeg maar. David is secretaris-generaal, maar eigenlijk voert hij een dubbele functie uit. Hij is ook erg

intens met het veldwerk bezig. Maar ook het andere personeel hé, en dat is niet gezond. Op termijn zal dat écht te veel worden en werkt dat contraproductief. De diverse gesubsidieerde posten moeten zo vlug als mogelijk worden ingevuld. Nu leven we op het secretariaat in een klimaat van overbelasting en dat zou op termijn schade kunnen berokkenen aan de algemene werking van de VHV.'

Vechten tegen de bierkaai

De algemene vergadering van de VHV is zowat een jaarlijks terugkerend spannend moment. Het is hét klankbord waar de clubs hun ongenoegen en hun verzuchtingen kunnen ventileren.

Ook naar de penningmeester toe? 'Ach, de VHV heeft soms zijn problemen, maar de clubs hebben uiteraard ook hun problemen,' relateert André Therry, 'ik heb er begrip voor dat de belangen van de clubs soms erg verschillen van die van de VHV. En daardoor ontstaan er soms spanningsvelden. Er zijn jaren geweest dat die algemene vergadering, zeker een buitengewone algemene vergadering een soort slagveld was. Met wederzijdse verwijten, met hoogoplopende discussies, met een totaal gebrek aan wederzijds begrip. Tegenwoordig komen we wél altijd tot een consensus. Ik probeer zo veel mogelijk het algemeen belang van

de VHV met dat van de clubs te verzoenen. En dat werkt. Dit jaar moeten we het budget van de VHV inkrimpen, dus moeten we de clubs een indexering vragen. Anders komen we gewoon niet rond. Zo heeft onze hoofdrolspeler BLOSO aangekondigd dat aan de dotaties van de diverse sportfederaties correcties worden aangebracht. De Vlaamse regering moet besparen. Je begrijpt wel wat dat concreet betekent hé. Dat is even bang afwachten. Gelukkig zijn wij als VHV vooruitziend geweest, hebben we steeds een preventief beleid gevoerd. We hebben dit jaar dus een kleine financiële buffer opgebouwd om besparingen op te vangen in de toekomst. Maar een tekort zal er altijd zijn, en –helaas- dat moeten de clubs dan soms wat aanvullen. Ik denk dat zulks wel aanvaardbaar is, maar ... je weet maar nooit. In alle geval kunnen onze clubs niet echt klagen. Als je ziet wat de effectieve bijdrage is aan het budget van de VHV valt dat best mee. Een aantal middelen worden wel aan de VHV betaald, maar door de VHV ook gewoon doorgestort, bij voorbeeld aan de verzekeringsmaatschappij. We hebben als VHV misschien ook niet altijd optimaal gecommuniceerd met de clubs. Dat is ook weer een gevolg van die overlast op het secretariaat. En alles moet verantwoord worden...'

32

André Vertommen, Els Bal en André Therry

BHB: ontgoocheling

André Therry laat zijn enthousiasme varen als we het willen hebben over de BHB. Zijn relatie met wat doorgaans “de Bond” wordt genoemd is nooit positief geweest. Er doet zelfs een verhaal de ronde dat hij ooit door de BHB werd gedesevoueerd voor een topfunctie binnen de IHF.

‘Dat klopt,’ bevestigt hij, ‘dat was in 2002, toen de post van penningmeester bij de IHF vacant was. Ik was geïnteresseerd, ik had overigens internationale ervaring via de CISM (Internationale Militaire Sportfederatie, red.) en de toenmalige secretaris-generaal Marc Gysels had mijn kandidatuur met succes ingeleid bij de IHF. Ik moest daarvoor naar Nigeria, maar uiteindelijk ging de BHB -maar toen in handen van de LFH- dwars liggen. Later heeft men gezegd dat het allemaal “niet zo was bedoeld”, maar ik had het wel begrepen. Daarom ben ik ook uit de Belgische Handbalbond gestapt. Dat was mijn grootste ontgoocheling...

Die manke relatie is inherent aan de complexe structuur van de gesplitste federatie. Al wat wij samen doen met de LFH moet zeer gedetailleerd financieel worden afgerekend. Voor de nationale seniorenploeg zijn we van kommer en kwel verlost door de afspraak dat we die ten laste van de VHV nemen. Maar voor de U18 en U21 wordt alles berekend per speler, per activiteit, zaalhuur, vergoeding trainer, alles naar rato van de aansluiting bij VHV of LFH van het aantal deelnemers aan die activiteit. Dat is inderdaad een apothekersrekening. Maar het werkt. Er is een regeling. Financieel hebben we de BHB ontvet naar aanleiding van een deficit in 2005. Ik bespaar je de details, maar financieel werkt het. Qua beleid loopt het echter voor geen meter. Vroeger niet, vandaag nog steeds niet. Er is geen goede verstandhouding tussen de vertegenwoordigers van VHV en LFH, ook niet met een bruggenbouwer als David Van Dorpe, die ooit bij clubs van de Ligue Francophone heeft gespeeld. Dat er al maanden geen vergadering van het PUC meer is geweest lijkt mij symptomatisch. Een triest verhaal ...’

Omzien met voldoening

André Therry trekt eerlang de deur van het VHV-secretariaat achter zich dicht en gaat onthaasten in zijn thuisbasis Kortrijk. Een afscheid met voldoening?

‘Absoluut. Ik heb dit gedaan met veel toewij-

ding, maar vooral met veel plezier. Dit was geen missie voor mij, ik heb dat budget beheerd alsof het mijn eigen budget was. Zeer gedreven, dat klopt, want ik ben meermaals ’s nachts wakker geschoten door een plotse inval, die ik dan meteen op mijn pc ging invoeren. Noem het gezonde stress, daar zal ik nu wel van verlost zijn...

Wat mijn opvolger betreft, André Vertommen, ik heb het volste vertrouwen in hem. Hij komt uit de banksector, is even gedreven, is al jaren lid van de financiële commissie en hij staat ook borg voor adequaat beheer. Alleen, André Vertommen is een zeer bezige bij. Ik hoop dat hij door zijn vele activiteiten voldoende tijd kan vrijmaken voor zijn taak als penningmeester. Gelukkig zal Els Bal wel een belangrijke steun en toeverlaat zijn voor hem. Want als ik nu één persoon in het bijzonder wil bedanken (*André Therry wordt plots zeer emotioneel, red.*) dan is het wel Els. De wijze waarop wij al die jaren samengewerkt hebben is voorbeeldig. Zij is eerlijk als goud, nauwgezet, altijd beschikbaar en zeer efficiënt. Els, hartelijk dank ...

Of ik nog een boodschap heb?

Wel ja, maar noem het eerder een synthese... Als ik terugkijk op het handbal, op de enorme inzet van dat legertje vrijwilligers, dan zijn er toch enkele zaken die niet zijn afgerond. Om te beginnen, we zijn te klein. Het draagvlak voor de handbalsport is te klein. En daar volg ik dan bestuurder Piet Lips in, die aandringt daaraan te werken. Twee, onze dames zijn proportioneel niet representatief voor ons handbal. Er zijn te weinig handballende dames en ze nemen te weinig verantwoordelijke posten, als bestuurder, scheidsrechter of trainster. Ze zijn, misschien daarom, ook wel ondergewaardeerd. Tenslotte slagen we er maar niet in, noch met onze clubs, noch met de nationale ploeg, om resultaten neer te zetten. En dat is bijzonder jammer. En om toch op een positieve noot af te sluiten, het jeugdspoortfonds vind ik wél een succes. Omdat het de hoeksteen van de toekomst vormt, samen met de topsportschool overigens.’

Cois Van Aelst

Vier nieuwe kandidaten voor Raad van Bestuur

Op vrijdag 25 maart 2011 wordt de jaarlijkse algemene ledenvergadering van de VHV gehouden. Op de dagorde onder meer de verkiezing van een nieuwe raad van bestuur (RvB). Luc Tack, Filip Soetaert, Johan Brouwers en Rudi Cheron zijn uittredend en herkiesbaar. Maar er zijn ook vier nieuwe kandidaten voor een zitje aan de bestuurstafel. We stellen ze aan u voor.

Paul de Loose

Paul De Loose is voorzitter van KV Sasja en komt dus uit de provincie Antwerpen. Waarom solliciteert hij naar een plaats in de RvB van de VHV?

'In ben nu 17 jaar voorzitter van KV Sasja en in onze club was al langer beslist te vernieuwen en te verjongen. Daarom geven voorzitter en secretaris na dit seizoen de fakkel door. Andere, jongere mensen gaan de club leiden, wat niet wil zeggen dat wij Sasja de rug toekeren. Het is gewoon een kwestie van *change*, van nieuw bloed toedienen. Enkel op die manier kan een vereniging verder groeien. Voor mij persoonlijk betekent zulks dat ik over meer vrije tijd kan beschikken. En vermits men mij vroeger al eens heeft gevraagd of ik niet geïnteresseerd ben in een bestuursfunctie binnen de VHV, acht ik de tijd nu rijp. Als de clubs mij verkiezen wil ik me wat graag ten dienste stellen van de federatie. Ik meen over voldoende beleidservaring te beschikken om een rol van betekenis te kunnen spelen. Ik weet goed wat het onderscheid is tussen beleid en bestuur. Bovendien heb ik ook heel wat politieke ervaring. En die kan van pas komen om netwerken en relaties op te bouwen.

Of ik een specifieke beleidsoptie heb? Wel, ik ben nogal een aanhanger van voorbeelden.

Ik verklaar me nader. In elke sport heeft de jeugd behoefte aan een voorbeeld, aan idolen waar men naar opkijkt. In handbal is dat niet anders. Denk maar aan wat Bram Dewit overkomt in Frankrijk. Die voorbeelden, die idolen vindt men het makkelijkst in de nationale ploeg. De nationale ploeg kansen geven, de nationale ploeg op een hoger niveau tillen zou voor mij een prioriteit zijn. En dan is er ook de jeugdopleiding die ik een boost zou willen geven. Bij Sasja heeft men van die jeugdwerking altijd een prestigezaak gemaakt. Het resultaat is niet mis als je ziet waar de club nu staat met eigen kweek. Wel, ook van die jeugdwerking in al haar facetten wil ik een beleids optie maken. Maar wel eerst verkozen worden natuurlijk...'

Patrick De Mot

Patrick De Mot is secretaris van HV Uilenspiegel. Hij stamt uit een "handbalgeslacht" binnen deze oudste club van Vlaanderen. 'Om het kort en bondig samen te vatten: noem mij een oud-handballer met een passie voor jeugdwerking en breedtesport,' vat Patrick De Mot zijn beleids optie samen. En meteen geeft hij tekst en uitleg bij die gebalde visie.

'Mijn passie voor de jeugd? Nogal voor de hand liggend. De laatste tien jaar heb ik een serieuze bijdrage geleverd om de jeugdwerking van Uilenspiegel opnieuw gestalte te geven. In Schoten kunnen ze een gelijkaardig verhaal vertellen, maar verder hoor ik bij de meeste

clubs vooral jammeren als het over jeugdwerking gaat. Men klaagt vooral dat het moeilijk is om jeugdleden te werven. Ik vind dat de problematiek elders schuilt. Meer bepaald bij het afromen van jeugdspelers door andere ploegen. Op bepaald moment heb je dan na veel inspanningen succes met een jeugdploeg en dan verschijnen er kapers op de kust. Beloftevolle spelertjes worden op miniemenleeftijd weggeplukt door een of andere selectie- of topsporttrainer en daar sta je dan voor joker. Je twee beste spelers weg en de leegloop begint... Dergelijke hete hangijzers hebben mij er toe aangezet mijn kandidatuur te stellen. Ik wil mijn ervaringen met die van andere clubleiders bundelen, analyseren en samen naar een oplossing zoeken. Wij moeten zorgen voor meer instroom van jeugdspelers, maar tevens dat topsportambities niet leiden tot verstikking van de jeugdwerking.

Mijn passie voor breedtesport? Omdat mijns inziens in Vlaanderen weinig, alleszins té weinig initiatieven worden genomen rond breedtesport. Al te veel spelers stoppen er mee in de overgang van jeugd naar senior. Meestal omdat ze te weinig talent of sportieve ambitie hebben voor de seniorenploeg. En enkele jaren later gaan ze recreatief voetballen of volleyballen. Wie wint hier? Wel, ik wil onze acties toetsen aan ervaringen van andere clubs. Wat kunnen we doen om meer mensen in het handbal te houden? Of nog, hoe kunnen we alsnog een instroom realiseren van volwassenen? Waarom zou het zoontje van een recreant die naar zijn vader komt kijken niet door de handbalmicrobe worden gebeten en uitgroeien tot een topspeler? Maar als die recreant gaat volleyballen is dat wel jammer voor het handbal...'

Christophe Fonteyne

Christophe Fonteyne is een vreemde eend in de bijt. Hij is een Oost-Vlaming uit Deinze, zaakvoerder van de firma *Flexcourt* die handel drijft in sportvloeren, maar is niet actief in een handbalclub. Een buitenstaander dus, vandaar de hamvraag: wat drijft een zakenman in de armen van de VHV?

'Goeie vraag,' lacht de heer Fonteyne, die naar eigen zeggen wel dicht bij de sport staat, 'maar mijn relatie met handbal is gegroeid via de voorzitter van HC Eeklo, Hans Borgers, en via mijn zakenvriend Piet Lips. Met hen heb ik lange gesprekken gehad over hoe ik een bijdrage zou kunnen leveren tot de handbalsport. Ik

ben dus zeker niet over één nacht ijs gegaan. Kijk, handbal is een sport met veel potentie, met enorme mogelijkheden, een zeer attractieve sport ook wel. Luc Tack en zijn huidige bestuursequipe hebben ambitieuze plannen om handbal te promoten en verder te doen groeien. Daar wil ik als ervaren ondernemer aan meewerken. Ik denk een positieve bijdrage te kunnen leveren aan die missie. Vandaar mijn kandidatuur. Maar ik ben uiteraard nog niet verkozen hé. Ik wil vooral de gebruikelijke procedure zijn gang laten gaan. Sporttechnisch zal ik mij zeker onthouden, ook al die technische commissies zijn niet echt mijn ding. Maar inzake algemeen beleid denk ik nuttig werk te kunnen verrichten. Beleid voeren in een sportfederatie is als een bedrijf runnen. En daar heb ik zeer veel ervaring mee. Dus als de clubs mij verkiezen ben ik bereid mijn expertise ten dienste van de handbalsport te stellen.'

Bart Coppens

Bart Coppens is voorzitter van Knack Roeselare, een van de oprichters van deze West-Vlaamse handbalclub en intussen al 26 jaar bestuurslid. Hij was aanvankelijk ook actief als speler bij Roeselare, nadien als trainer.

‘Vanuit mijn opleiding als licentiaat i.o. en mijn verleden als speler en trainer meen ik over voldoende technische handbalbagage te beschikken,’ aldus Bart Coppens. ‘Knack Roeselare is zowat een gemiddelde vereniging binnen de VHV, met zeven ploegen waaronder dames en alle jeugdcategoryën. Wij streven als club naar het creëren van een gezonde sociale omgeving waarin jongeren zich kunnen ontplooiën. Een permanente kwaliteitsverbetering is zowat de rode draad doorheen onze clubwerking. We willen in alle categoryën het niveau verhogen via goed opgeleide trainers, een optimale begeleiding van de jeugd en een sterke organisatie van de clubstructuur. Op die manier willen we de groei en de bloei van onze vereniging stimuleren. Daarin staat het engagement van al degenen die handbal een warm hart toedragen centraal. Want enkel dankzij een brede kern medewerkers kunnen we groeien.’

Naar de VHV toe vertolkt Bart Coppens een parallele visie. ‘Ook met de VHV moeten we die kwaliteitsverbetering nastreven. Enkel als we ons handbal op een hoger niveau kunnen tillen zal ook de publieke belangstelling verho-

gen. Sporttak in de Kijker is mijns inziens een geschikt platform om handbal extra onder de aandacht te brengen. De geplande activiteiten zijn duidelijk gericht op handbalpromotie bij een breder publiek. Scholen zijn een toegangspoort tot de jeugd en doelgerichte evenementen hierop focussen zal ongetwijfeld een gunstig effect hebben. Vanuit die verbeterde en bredere werking moet ook de topsport worden aangestuurd. Topsportschool, VHV jeugdcompetities en nationale selecties kunnen enkel sterker worden als ze gebaseerd zijn op een bredere basis. Pas dan kunnen we met die top gericht en professioneler gaan werken om onze achterstand op de Europese top kleiner te maken. Ik denk dat mijn professionele ervaring als marketing manager bij een multinational kan helpen bij het uittekenen van een strategie die op lange termijn moet renderen. Een adequate gemeenschappelijke visie, gebaseerd op een sluitende budgettaire werking, dat is nodig om een serieuze stap voorwaarts te zetten in de ontwikkeling van handbal in ons land.

Cois Van Aelst

VHV Meisjesselectie

Boven: Vlnr: Clara Verschuuren, Iris Peeters, Lies Van Mele, Joke Borgers, Gitte Slingers, Carmen Lips, Andrea Mertens, Stephanie Van Den Abeele, Lisa Bomon
Onder Vlnr: Edel Robyns, Marlies Verschuuren, Liv Pauwels, Kristien Leonaers, Jolien Haazen, Rilke Jansens, Ine Dieleman, Stephanie Smet

- Basketbal Limburg
- Fros Limburg • GSV Toekomst
- Handbal Limburg • K.B.L.V.B.
- K.L.V.V. • VKS Volley
- Vlaamse Handbalvereniging
- Vlaamse Taekwondobond
- Vlaamse Wandelfederatie
- VTV Gewest Limburg

offiCenter
We create your workspace

s p o r t
e v e n t

wanneer: **3 mei 2011**

waar: **Officenter Hasselt**

in aanwezigheid van:

- **Minister Muylers**
- **Tom Coninx**

voor meer info:

www.officenter.be

VHV kadetten op toernooi in Belgrado

Boven: vlnr: Jos Schouterden, Arne Schonkeren, Bram Schepers, Jaro Verberck, Wout Winters, Simon Ooms, Sebastian Follon, Rens Baeyens, Jelle Tack

Onder: vlnr: Joren Poelmans, Mattias Van Criekeing, Kevin Krasuski, Wolf De Bondt, Ignace Broux

Op zondagmorgen 2e kerstdag, zeer vroeg in de ochtend (05u00), stond de VHV kadettenselectie (°1994-1995) klaar om te vertrekken richting Servië. Op uitnodiging van Rode Ster Belgrado mochten deze jongens hun borst nat maken tegen ploegen uit Servië, Frankrijk, Slovenië en Macedonië. Het hoofddoel van dit toernooi voor deze groep, waarvan het grootste deel reeds 16u per week traint aan de topsportschool, was het opdoen van internationale wedstrijdervaring. Ervaring die de spelers hopelijk in de toekomst kunnen gebruiken in nationale selecties.

Na een toch wel vermoeiende heenreis kwamen we rond de middag aan in het hotel. Even een lunchpakket verorberen en nadien wat rusten op de kamer. Voor de rest van die dag stond er een verkennende wandeling op het programma. Daarnaast keken we uit naar een interland die 's avonds zou gespeeld worden in de sporthal waar later onze finales werden gespeeld. Als voorbereiding op het WK Heren in Zweden speelde Servië tegen Rusland. Vladimir 'Tommy' Tomanovic, een gewezen speler van Tongeren, had veel moeite gedaan om nog tickets te regelen voor de voltallige groep. On-

danks het feit dat er nog wat duw- en trekwerk bij te pas kwam is toch iedereen binnen geraakt en hebben we kunnen genieten van een leuke avond tophandbal. Er stonden verschillende spelers uit de Duitse 1ste Bundesliga op het veld, zoals Momir Ilic en de linkshandige opbouwer Marko Vujin. Deze talentrijke speler heeft voor volgend seizoen reeds een contract getekend bij THW Kiel. Het was een bijzonder leuke ervaring om dit live te mogen meemaken en ook om kennis te maken met de ietwat aparte sfeer tijdens wedstrijden in de Balkanlanden. Zelfs de oproerpolitie stond op een bepaald ogenblik in vol ornaat op de tribunes. Het jeugdtoernooi zelf werd helaas gekenmerkt door heel wat blessurelast voor onze selectie. Naast een aantal geblesseerd thuis gebleven spelers hadden we op dag 2 al af te rekenen met 2 gekwetsten en 2 zieken. Ondanks deze tegenslagen is onze ploeg er toch in geslaagd om een gelijkspel af te dwingen (en winst was zeker mogelijk geweest) tegen een latere halve finalist. Ook werd de thuisploeg, Rode Ster Belgrado, tot 2 maal toe verslagen. De uiteindelijke winnaar bleek het sterke Partizan Belgrado te zijn.

Opvallend was toch wel dat iedere selectie die hoge toppen scheerde kon beschikken over 1 of meerdere echt grote spelers (om en bij de 2 meter). Qua kracht hebben we ondergelegen bij de top 4, maar wat het loopvermogen en de snelheid van uitvoering betreft, kunnen we zeggen dat wij met de basisspelers onze streng konden trekken.

Conclusie over de hele lijn was dat het noodzakelijk is om in de toekomst meer van deze toernooien te gaan spelen. Als naar pijnlijke gewoonte sloegen we de bal goed mis in onze eerste wedstrijd omdat we niet in staat waren

om met een internationale wedstrijd arbitrage om te springen. Internationaal ligt de lat gewoon anders.

Hopelijk hebben de spelers uit de selectie heel wat handbalbagage meegenomen uit Servië, bagage en ervaring die ze zeker kunnen gebruiken tijdens het Paasweekend, wanneer er wordt deelgenomen aan een sterk bezet toernooi in Nordhorn. Met tegenstanders als Nordhorn, THW Kiel, Magdeburg en Duinkerken zal dit zeker nodig zijn.

Jelle Tack

Uitslagen Selecties

Heren U21: januari 2011 WK kwalificatietoernooi in Luik

België - Roemenie: 18-26

België - Polen: 30-34

België - Hongarije: 24-28

Heren senioren: maart 2011 Tornooi in Wagrowiec (Polen)

Polen B - België: 35-26

België - Noorwegen B: 32-33

België - Turkije: 18-27

Heren U19: maart 2011 Industrial Cup (Tsjechië)

België - Noorwegen: 25-27

Tsjechië - België: 36-16

België - Slovaakije: 24-28

Volgende activiteit

Tornooi Nordhorn (D) 23-25 april

VHV U15 en U17 en BHB U19

www.nvb-jugendcup.de

Staand vlnr: Pim de Panter, Vincent Vervaele, Niels Poncelet, Arne Schonkeren, Mattias Van Criekeing, Glenn Janssens, Ignace Broux, Jaro Verberck, J. Carpentier, Sander Soetaert, Bram Schepers, Jasper De Pillecyn, Joren Poelmans, Jackson Richardson Vooraan: Gert-Jan Bongaerts, Sara Haazen, Aaricia Smits, Tom Lemmens, Manu Bloemen, Vincent Croonen

Hoe denkt de Vlaamse pers over handbal?

Elke week schrijven ze hun stukjes in de kranten, of leveren ze verslagen voor radio of tv, maar hoe kwamen ze zelf in het handbal terecht? Wat denken ze over die sport? Weten ze nog wat hun eerste nationale of internationale handbalverslag was en welke manifestaties zullen ze nooit vergeten? In het kader van het Tijdschrift Sport, een jaarlijkse uitgave van BLOSO over de Sporttak in de Kijker, gingen we dit na bij een aantal journalisten. Door een teveel aan inspiratie (of een gebrek aan plaats) konden we slechts een deel van de bijdrage opnemen, met Tom Boudewael en Piet Cosemans. Het andere deel kan U hier vinden.

Michel De Clercq (GvA):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Sasja richtte in 1958 een tweede ploeg op en zocht daarvoor spelers bij de leerlingen van de Stedelijke Normaalschool Antwerpen. Ik was één van die leerlingen, speelde één wedstrijd in de tweede ploeg en werd prompt overgeheveld naar de eerste ploeg, waarin ik zeventien jaar bleef.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“In 1974 werd ik door toenmalige GvA-medewerker Walter Van Hoof gevraagd om mee te werken. Ik maakte dat seizoen de voorbeschouwingen. Vanaf 1975 mocht ik alles overpakken.”

Onvergetelijke momenten?

“Als speler: twee landstitels, twee bekens, Europabeker, interlands, het oprichten van drie clubs in de Polder (Zandvliet-Berendrecht) en de 17 jaar dat ik bij Sasja speelde. Als journalist: de periode dat ik naast nationale verslaggeving, voor- en nabeschouwingen, ook nog 451 + foto mocht leveren voor drie regionale edities. Duffel, Kapekla en Zandvliet kregen toen bijna even veel tekst als Sasja en Olse Merksem.

Dirk Jacobs (Sporza):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Via het Sint-Jozefscollege van Hasselt waar het wemelde van de Initia-spelers. Later door persoonlijk contact met Jos Schouterden.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“Werk voor Sporza Radio, meer bepaald Bene(lux)liga, eindfase competitie en beker.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden?

“Bekerfinales en titelfinales. De vaak povere, soms onbestaande persopvang bij de meeste clubs, behalve Tongeren.”

Raymond Possemiers (Het Laatste Nieuws):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“In 1956, toen ik 14 jaar was, kwam ik in contact met toen nog het veldhandbal. Ook op de sportnamiddagen van de

Normaalschool in het Nachtegalenpark werd handbal gespeeld o.l.v. turnleraar Jan Van den Bergh. In 1958 startte het zaalhandbal met Sasja (samen met de atleten van Beerschot) in de eerste ploeg. De jongeren, waarbij ik toen hoorde, speelden in de tweede Sasja-ploeg. In 1969 stapte ik over naar Stenor.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“Vanaf 1 september 1969 begon ik als sportmedewerker handbal bij De Nieuwe Gazet. Mijn eerste opdracht (50 lijnen) verscheen echter al op 31 augustus en ging over Uilenspiegel. Daarna bestond mijn opdracht erin elke week 55 lijnen te brengen van de topmatch en 5 lijnen van elke andere match. De eerste topmatch was Elita Lebbecke – Sasja op een natgespoten speelplaats. 's Maandags dadelijk gezocht naar mijn artikel. Het was niet verschenen. 'Zoek' geraakt, luidde het. Internationaal vergezeld ik Sasja voor haar eerste Europese deelname naar Luxemburg. Later volgden Noord-Frankrijk, Nederland, Luxemburg...”

Cois van Aelst (Het Nieuwsblad):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Omdat ik in de middelbare school les LO kreeg van de legendarische Sus Weyn, ging ik op zondagmiddag naar het veldhandbal kijken tegen ploegen als Wildzang, Geuzen, Lyra en andere die uit het collectieve handbalgeheugen verdwenen zijn. Toen in 1958 Sasja gesticht werd en de BHB koos voor het zevenhandbal (je kon moeilijk van zaalhandbal spreken omdat de meeste clubs niet over een zaal beschikten), behoorde ik tot het eerste contingent spelers van deze Antwerpse club.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“In 1967 werd ik gevraagd om handbalverslaggever te worden bij het inmiddels ter ziele gegane Volksgazet. Sasja werd toen overeind gehouden door het vakbondsjeugdwerk en daar was de socialistische krant nauw mee verbonden. Nadien deed in de verslaggeving voor Het Nieuwsblad. Internationaal maakte ik verplaatsingen met de nationale ploeg en Sasja mee, was trouwe verslaggever van de Europabeker voor Landkampioenen in de Westfalenhalle in Dortmund en vorig jaar nog voor de Final 4 Champions League in Keulen.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden?

“Het C-WK in ons land in 1982, waarbij de Belgische ploeg naar de B-reeks promoveerde. De overwinning van België in 1995 tegen de toen al oppermachtige wereldkampioen Frankrijk. De afscheidsmatch van Sus Weyn met Sasja tegen Gummersbach en de tweede Europese match van Sasja tegen Frankfurt a/d Oder. Verder de titels van Olse Merkssem en Sasja.”

Louis van Craen (ex-chef-sport GvA):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Toen ik 17 jaar was en in het lokaal van HC Eendracht met een vriend een colaatje kwam slurpen, geraakten we in gesprek met de trainer van de ploeg. Op zijn aandringen ‘probeerde ik het eens bij de reserves’. Dat viel zo goed mee dat ik dadelijk met het eerste elftal mocht meetrainen, want handbal was elf tegen elf en werd gespeeld op een voetbalveld. HC Eendracht was intussen van kleuren veranderd en een onderafdeling van KV Mechelen geworden. Een half jaar na mijn debuut werd ik geselecteerd voor de Vlaamse ploeg. Die kwam uit tegen een Waalse selectie. Enkele weken later had ik mijn selectie voor de Belgische ploeg vast. We schreven 17 oktober 1954 met Frankrijk – België in Mulhouse.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden?

“Mijn deelname aan het WK 1955 in West-Duitsland als 19-jarige en de jongste speler van 18 deelnemende landen. En toen ik in Karlsruhe het veld opliep voor de wedstrijd tegen Frankrijk, riep mijn vader – ik weet nog niet hoe hij daar geraakte – ‘doe je best, jongen!’ Dat deed me wat. Maar op 3 februari 1957 was mijn korte carrière gedaan na een fatale knieblessure in de wedstrijd op Lyra.”

41

Kris Meertens (VRT-televisie):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

Ik ging als kleine gast samen met mijn grote broer regelmatig naar de wedstrijden van Sasja kijken, bij wie toen Sus Weyn speelde en de super-Noor Urdal, de eerste sportman die ik ooit zag stretchen een uur voor de wedstrijd.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“In 1991 mijn eerste verslag van een internationaal toernooi met de Belgische ploeg in sporthal Sorghvlied in Hoboken.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden? “Lang geleden heb ik – op de televisie – mee gejuicht met de Belgische ploeg op het EK in de B-groep. Als journalist heb ik op de Spelen in Peking enkele prachtige wedstrijden gezien met o.a. IJsland.”

Geert Stevens (GLS- dagelijkse sportnieuwsbrief):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Toen ik voor het eerst een wedstrijd van Don Bosco Gent bijwoonde, werd ik getroffen door het attractieve van handbal: veel doelpogingen, veel duelkracht, tactisch een veeleisende sport. Je mag het gerust een ‘complete’ sport noemen.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“Allerhande competitie- en bekerwedstrijden in België, interlands, het WK in Frankrijk en Duitsland, de Olympische Spelen in Athene. Echt heel indrukwekkend.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden?

“De kwartfinale op het WK 2007 tussen Frankrijk en Spanje met 20.000 uitzinnige supporters in de Kölnarena op nauwelijks een honderdtal kilometer van de Belgische grens.”

Tom Kums (TV Limburg):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Als jonge Neerpeltenaar ging ik in de jaren '80 wel eens kijken naar het Neerpelt met Mietek Wojczak, Will Jacobs en Patrick Catteeuw. Dat bleef me bij.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“Voor TV Limburg in 2000. TVL had toen geen specifieke handbalverslaggever en aangezien ik al eens een handbalmatch gezien had, werd ik de verantwoordelijke. We hebben als Limburgse zender intussen vele bekeringen en titels mogen vieren.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden?

De eerste titel van Tongeren in 2003. De ontlasting in het Dommelhof toen Neerpelt in 2004 na veertien jaar nog eens kampioen werd. De ontkenning van de titelstrijd tussen Tongeren en Bocholt was er ook eentje voor de geschiedenisboeken. De manier waarop Meeuwen in 2001 naast de titel greep door toedoen van de scheidsrechters, maar de immense vreugde toen dit een jaar later wel lukte.”

Ivo Kwanten (Belang van Limburg):

Waar heb je kennis gemaakt met handbal?

“Ik ben pas op 18-jarige leeftijd begonnen met

het handbal. Ik speelde al voetbal en tennis, maar er was nog een gaatje vrij om iets anders te doen. Het werd handballen bij Initia Hasselt en later bij Kortesse.”

Wat was jouw eerste journalistieke opdracht?

“Jos Schouterden schreef tot 1978 handbalstukjes in Het Belang van Limburg en ik schreef al eens een stukje over basket. We kwamen mekaar op de krant tegen, hij wilde ermee stoppen en vroeg of ik wilde overpakken. En zo gebeurde het, de Europese verplaatsingen met Neerpelt inbegrepen.”

Welke hoogtepunten zal je onthouden?

“De ganse periode van de Roemeen Draganita bij Hasselt: zijn speciale aanpak, hij boeide de spelers, ze aten uit zijn hand. En natuurlijk ook de periode Verhofstadt-Schuermans bij Neerpelt met een doelpunt van Jo Delpire in de laatste seconde van de play-off finale Hasselt-Neerpelt.”

Marcel Coppens

JE WINT
750.000€

WIE VAL
JE 'T EERST IN
DE ARMEN?

Lotto

GEEF JE DROMEN MEER KANSEN

Welpen en Pagadder-OntmoetingsDagen

19

Maart

WPOD Leuven

Sportoase Leuven // Philipssite 6,
3001 Leuven

10

April

WPOD Dendermonde

Sporthal Sint-Gillis // Van Langenhovestraat 203A,
9200 Dendermonde

07

Mei

WPOD Eeklo

Stedelijke sporthal Eeklo // B.L. Pussemierstraat 157,
9900 Eeklo

28

Mei

WPOD Schoten

De Zeurt // Eksterdreef 6,
2900 Schoten

29

Mei

WPOD Sint-Truiden

Sporthal Sint Pieter // Olympialaan 10
3800 Sint-Truiden

11

November

WPOD Antwerpen

Sporthal Sorghvlied // Krijgsbaan 20,
2660 Hoboken

19

November

WPOD Kortrijk

Sportcentrum Lange Munte // Bad Godesberglaan 22, 8500 Kortrijk
+ wedstrijd nationale ploeg

27

November

WPOD Overpelt

Gemeentelijke sporthal de Bemvoort // Jeugdlaan 8,
3900 Overpelt

De WPOD's starten telkens om 10u. Het einde is voorzien rond 16u.

Meer info?:

www.handbal.be

Je kan ook steeds terecht bij onze rechtstreekse contactpersoon:

Gerrit Vertommen – Recreatiesportcoördinator

GSM +32(0)486 90 67 46 // MAIL gerrit.vertommen@handbal.be //

TEL +32(0)11 87 09 04 // FAX +32(0)11 87 09 06